

TANIKLIK

Metin Ünsal

2022

Bu yayın, sanatçı Metin Ünsal'ın 2019 yılında "Hasar" sergisi ile başlayan, "Bedel" ve "Boşlukta" ile devam eden, tüm canlılara, özellikle kadına yönelen eril şiddetin ruhlarda yarattığı hasarı odağına alan sergi serisi kapsamında hazırlanmış ve basılmıştır.

Ücretsizdir.

This publication has been prepared and published within the scope of the exhibition series by artist Metin Ünsal, which began with "Damage" in 2019, continued with the exhibitions "Bedel" and "In the Void", focusing on the damage caused by masculine violence on the souls of all living things, especially of women.

It is free of charge.

Sergi K urat r  | Exhibition Curator

Rafet Arslan

Koordinat r | Coordinator

İpek Yeğinsü

Çeviri | Translation

Dilara Hadroviç

İpek Yeğinsü

Basın İlişkileri | Press Relations

Burcu Dimili

Baskı | Press

İhlas Matbaa

İçindekiler

Contents

- 06 Önsöz
Preface
Rafet Arslan
- 08 Sanatçı Bildirisi
Artist Statement
Metin Ünsal
- 09 Metin Ünsal'ın Sanatına Dair
On Metin Ünsal's Art
İpek Yeğinsü
- 10 Boşlukta Kayıtlı
Registered In The Void
Rafet Arslan
- 11 Boşlukta Bir Araya Gelmek
Coming Together In The Void
Pınar Saraçoğlu
- 12 Yasaları Uygulamak Tercih Değil, Zorunluluk
Enforcement Of Laws Is Not A Choice,
It Is An Obligation
Nurşen İnal
- 16 Eril Tahakkümün İş Birlikçisi Olarak "Psikoloji"
"Psychology" As A Collaborator Of
Masculine Domination
Sebla Kutsal
- 18 Taliban'da Kadının Adı Yok:
Kırbaç ve Silaha Başkaldıran Afgan Kadınlar
No Name For Women In The Taliban:
Afghan Women Revolting Against Whips And Guns
Fevzi Kızılkoyun
- 24 Göçün Kadın Sağlık ve Psikolojisine Etkileri*
Effects Of Migration On Women's Health And Psychology*
Aslı Topal Cevahir
- 26 Reklam ve Film Sektöründe Kadın Olgusu
The Case Of Women In The Advertising And Film Industry
Röportaj | Interview with Can Diker
- 30 Cinsiyetçiliğin Dili
The Language Of Sexism
Röportaj | Interview with Seda Kaya Güler
- 32 Şiddetin Çevrim İçi Yüzü: Dijital Şiddet
The Online Face Of Violence: Digital Violence
Canan Bulut Uyanık
- 36 Her Şey Dahil
Everything Included
Deniz Durukan
- 39 Teşekkürler
Thanks To

*“Erkek olmaktan utanç duymayacağımız
bir toplum için...”*

*“For a society in which we will not be ashamed
of being a man...”*

Önsöz

Preface

Rafet Arslan
Küratör | Curator

Sanatçı Metin Ünsal, 2017 yılından beri şiddetin insan ruhunda yarattığı tahribat üzerine araştırma ve çalışmalarını sürdürür. Sanatçı; şiddet sorunsalına canlı varlıkların yaşam hakkını öne çıkaran naif bir çerçeveden bakıp, manifestosal bir pozisyona girmeden çalışmalarını ortaya koyar. Tercih toplumsal yaralara plastik bir ifade ile yanıt arama çabasıdır. Kadına, çocuğa, farklı cinsel kimliklere, azınlıklara ya da hayvanlara yönelen şiddeti mikro bir alandan başlayarak devam edecek sergiler sürecinde genişleterek sanatsal üretimiyle birleştirmeyi amaçlar. Şiddetin kadınların ruhunda yarattığı tahribat ise ilk çıkış noktası olmuştur.

Ünsal'ın üretimleriyle girdiği yolda sesleri yan yana getirip çoğaltmanın anlamlı olduğu düşüncesiyle başlattığı süreç basılı bir yayın fikrine doğru ilerledi. Bu doğrultuda Ocak 2022'de Galeri Işık Teşvikiye'de açılacak "Boşlukta" adlı sergisi ve hemen ardından Mart 2022'de İzmir Galeri A ve İzmir Sanat'ta eş zamanlı gerçekleşecek "Hayalet Şiddet" sergilerine paralel "Tanıklık" adlı bu yayın gündeme geldi. Yaklaşık altı aylık bir süreç içerisinde hazırlanan bu çalışma büyük çoğunluğu davet edilen isimlerin bu yayın için hazırladığı metinler ve mülakatlardan kurgulanmıştır. Bazı yazılar ise bu yayın vastasıyla yeniden düzenlenmiş ya da olduğu gibi basılmıştır.

Tanıklık, büyük söylemler konuşmadan incelemeler, tanıklıklar, röportajlar ve bir şiir aracılığıyla şiddet, toplumsal cinsiyet, ayrımcılık, göç mefhumlarını sorgulayan farklı zaman ve yaşamlara ait deneyimleri yan yana getiriyor.

Since 2017, the artist Metin Ünsal has been studying the damaging effects of violence on the human soul. Avoiding a manifesto-like position, he approaches the subject from a naive perspective, emphasizing all living beings' basic right to live. He directs his efforts towards addressing social wounds via plastic expression. Starting from a micro-territory, he takes the concept of violence targeting women, children, different gender identities, minorities or animals and expands on it through a series of exhibitions combining it with his artistic forms. His departure point, however, is the damage done on women's souls.

During his artistic journey, Ünsal has decided that bringing different voices side by side and multiplying them made more sense to him, and the process he initiated with this thought in mind gradually evolved into the idea of a printed publication. The latter resulted in this publication titled "Tanıklık (Witness Account)" produced in parallel with the two upcoming exhibitions: "The Void" to take place at Galeri Işık Teşvikiye in January 2022 and "Phantom Violence" to take place at İzmir Galeri A and İzmir Sanat simultaneously in March 2022. This collection took six months to reach completion, and it mainly consists of the texts written by and interviews conducted with figures invited specifically for this occasion. Some texts have either been revised for the purposes of this publication or have been printed in their original state.

To question the notions of violence, gender as a social phenomenon, discrimination and migration, "Tanıklık (Witness Account)" intends to bring together experiences from different times and lives via analyses, witness accounts, interviews and a poem without making grandiose statements.

2021
Untitled
Tuval Üzerine Karışık Teknik
Mixed Media on Canvas
60 x 50 cm

Sanatçı Bildirisi

Artist Statement

Metin Ünsal
Sanatçı | Artist

Hayatı, cevap veremediğimiz birçok soru ile yaşıyoruz. Bu sorulardan biri de insanın neden bu kadar çok şiddete başvurduğudur.

Peki, insanın insana, insanın hayvana ve insanın doğaya uyguladığı şiddeti azaltmak ve yok etmek için neler yapmalıyız?

Eğitim, sevgi, aile ve kültür gibi çok başlıklı bir çözüm reçetesi olan bu yolda, hepimizin yılmadan mücadele etmesi ve idarenin bu iklimi yaratması gerekiyor. Ben, ortaya çıkacağı anı bekleyerek yaşayan bu dürtüyü yok etmek amacıyla, ilk önce eril güç ve otoritenin tüm canlılara yönelik şiddetini ve ayrımcılığını durdurması gerektiğine inanıyorum.

Bu sorumsuz ve keyfi davranışlar, sonuçlarını asla kabul edemeyeceğimiz çirkinliklere, gözümüzle göremediğimiz acılara, onarılamayacak derinlikte yaralara ve zarar görmüş ruhların oluşumuna sebep olmaktadır.

Bu sergi serisi de dünyada ve ülkemizde şiddete maruz kalan canlıların, özellikle kadınların, bebeklikten başlayan ve art arda biriken acı katmanlarından oluşmuş ruhlarının metaforik biçimlerini izleyerek, acılarını ve çaresizliklerini, kendinizi onların yerine koyarak hissetmeniz ve içselleştirmeniz içindir.

“Erkek olmaktan utanç duymayacağımız bir toplum için...”

We live life with many questions that we cannot answer, one of which is why people resort to so much violence. So, what should we do in order to eradicate violence by a human on another human, on an animal or on nature

So, what should we do in order to eradicate violence by a human on another human, on an animal or on nature?

In this path with a solution recipe containing many items such as education, love, family and culture, we all need to fight tirelessly, and the ruling parties must create the appropriate climate for it. I believe that masculine power and authority must first stop the violence and discrimination against all living things in order to destroy this urge that waits for the right moment to emerge.

Such irresponsible and arbitrary behaviors have ugly consequences that we can never accept, such as invisible forms of pain, unrepairable wounds, and damaged souls.

By showing you in their metaphorical forms the souls and their layers of pain that have gradually accumulated since their infancy, this exhibition series aims at making you feel empathy for and internalize the pain and helplessness experienced by all living beings and especially women exposed to violence in our country and in the world at large.

“For a society in which we will not be ashamed of being a man...”

2021
Untitled
Komposit Malzeme
Composite Material
58 x 34 x 30 cm

Metin Ünsal'ın Sanatına Dair

On Metin Ünsal's Art

İpek Yeğinsü
Küratör, Yazar | Curator, Writer

Metin Ünsal'ın sanatında, kullandığı tekniklerin artan çeşitliliğine rağmen korumayı başardığı güçlü bir dil birliği görülür. Pentür ile başlayan yolculuğunda önce üçüncü boyuta, sonra da dijital ortama taşıdığı formlar, hemen her mecrada algılarımızı kuşatmaya ve bizimle farklı kanallardan iletişim kurmaya devam eder. Ünsal'ın kendi kuşağındaki sanatçılarda nadir görülen bu özelliği, onun yıllar içinde adım adım süblime ettiği kadın-ruh imgesini evrensel ve zamansız bir düzleme taşır. Öte yandan sanatçının farklı dönem yapıtları arasında kurulan bu dil birliği, mücadelesindeki ısrarın ve kararlılığın belki de en önemli göstergesidir.

Ünsal'ın temel söylemi süreç boyunca aynı kalmakla birlikte her aşamada biraz daha evrilir, gelişir ve genişler. Bundandır ki her bir sergi, bu söylemi oluşturan farklı bir kavramın altını çizer ve bunlar yan yana geldikçe sanatçının öz cümlesini inşa etmeye ve onda yeni açılımlar yaratmaya devam ederler.

Sergi serisinin ilki olan "Hasar" kadın-ruhların üzerinde doğdukları andan itibaren birikmeye başlayan acı katmanlarına dikkat çekerken, "Bedel" başlıklı ikinci sergi bu kederli ruhların aldıkları hasar karşısında kendilerine yabancılaşma süreçlerine odaklanır.

Ünsal'ın kadın-ruhlarını genellikle boşlukta süzülürken görürüz; çünkü aldıkları hasar ve ödedikleri bedel

sonucunda sarsılan benlik algıları, üzerine basabilecekleri sağlam bir zeminin oluşmasını engeller. Üçüncü sergi "Boşlukta" da adını onların bu yitik, kimliksiz ve dayanaksız hâllerinden alır.

Ancak tüm bu olumsuz saptamalar, hiç umudun olmadığı anlamına gelmez. Tam tersine, Ünsal'ın en büyük motivasyonu, durumu değiştirebilecek akılcı bir eylemselliğin mümkün olduğuna duyduğu sarsılmaz inancıdır. Sanatçı Uğur Engin Deniz iş birliğiyle gerçekleştirdiği 3D animasyon, hologram etkisiyle kadın-ruhların içsel devinimlerini görünür kılar. Sergide ilk kez karşılaştığımız bir diğer öge olan resimlere tutunmuş heykel-ruhlar ise bize kendi yaşam yolculuklarından birer kesit sunar. Bu kesitler yer yer soyut ve belli belirsiz, yer yer okunaklıdır. Ancak her biri, bu kadın-ruhların içinden geçtikleri akışa tanıklık etme ve kendilerini ifade etme isteklerinin bir göstergesidir. İçine düşülen boşluğun ifade bulduğu o an, aynı zamanda eylemsizliğin yerini yavaş yavaş devinime bırakmaya başladığı andır.

Kadın-ruhlar, yitip giden benlikleriyle acaba yeniden buluşabilecek midir? Ünsal'ın sanatı, işte bu sorunun yanıtını aramaya devam ediyor.

In spite of its growing technical variety, Metin Ünsal's art manifests a strong unity of language. In his journey beginning with painting, the forms migrating into the third dimension and the digital environment continue to surround our perception and communicate with us via various channels in all types of media. This characteristic seldom found in the artists of his generation carries his image of the woman-spirit gradually sublimated over the years to a universal and timeless plane. The unity of language among his works from different time periods is also the most important indication of his persistence and determination in this struggle.

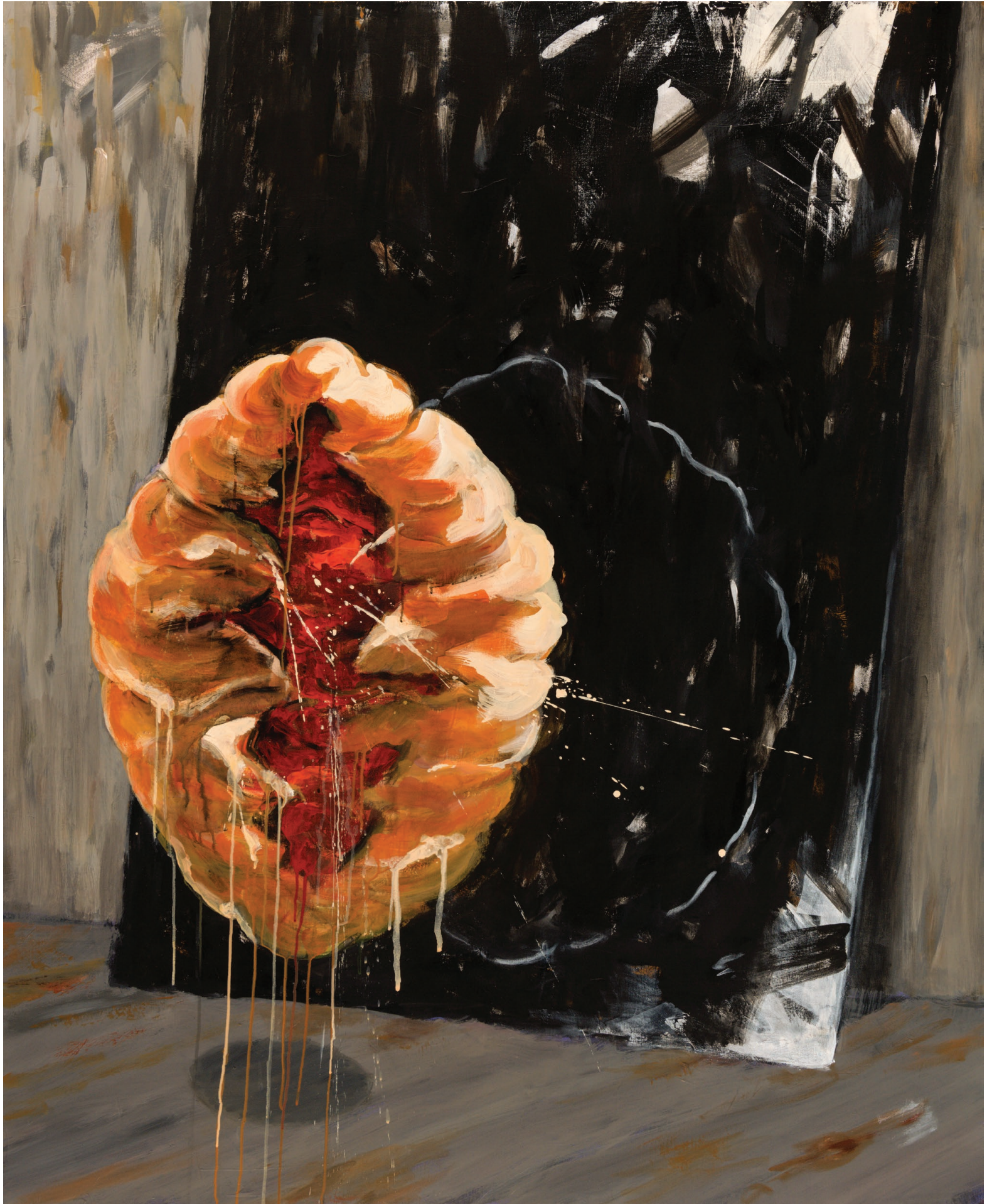
Although Ünsal's central argument remains constant throughout the process, it evolves, develops and expands at every step of the way. This is why each exhibition underlines a different concept; as these come one after another, they continue to build the artist's essential statement and to expand it even further. While the first exhibition "Damage" points at the layers of pain accumulating on the women-spirits since their birth, the second exhibition "Price" focuses on the alienation these saddened spirits experience as a result of the damage assumed.

We generally see Ünsal's women-spirits floating in the void, for their egos shaken by the damage they have assumed and the price they have paid deprive them of a

soiled ground they can stand on. Finally, the third exhibition "In the Void" takes its name from their lost nature devoid of identity and support.

Yet, all these negative observations do not mean despair. To the contrary, Ünsal's biggest motivation lies in his unshakable belief in the possibility of rational action able to change the current situation. The hologram created in collaboration with Uğur Engin Deniz renders the women-spirits' internal motion visible. As another element we encounter for the first time, the sculpted spirits attached onto paintings present to us the fragments of their own life journey. These are partly abstract and unclear and partly legible, but all are symptomatic of their willingness to offer us a witness account of what they go through and to express themselves. That moment when the void finds expression is also the moment when inertia gradually leaves its place to motion.

Will the women-spirits be able to reunite with their lost selves? Ünsal's art continues to search for an answer to this very question.

2021
Untitled
Tuval Üzerine Karışık Teknik
Mixed Media on Canvas
162 x 130 cm

Boşlukta Kayıtlı

Registered In The Void

Rafet Arslan
Küratör | Curator

İnsanın ruhu onun yaşadıklarının aynasıdır ve yaşanan her şeyin olumlu ya da olumsuz etkisi bu ruh-form içinde kayıt altındadır. Sanatçı Metin Ünsal bu kavrayıştan yola çıkarak tüm canlılara, özellikle kadına yönelen eril şiddetin ruhlarda yarattığı hasar üzerinden yapılandığı bir estetik dil kurar.

Ünsal'ın imge dünyasında ruhlar başlangıçta saf, naif ve muntazam formlarla var olurlar. Fakat maruz kaldıkları şiddetin etkisiyle formları bozulur, ciddi deformasyonlara uğrarlar. Sanatçı, bu değişimleri klasik güzellik normları dışında, şiddetin etkilerini belirgin kılan bir görsellik üzerinden aktarır. Yaşanan deformasyon, onların varoluşlarında travmatik değişimler yaratır. Sanat bu travmayla yüzleşmede, acının ifadesinde ve şiddetin ifşasında rol oynama misyonuna da sahiptir. Aslında yaşanan şiddet tüm biçimleriyle ulu ortadır; fakat gündelik olanın akışı içinde toplumsal bir sis içine gömülür. İnsanlar yaşananları görmekten, görse de algılamaktan ve hepsinden öte idrak etmekten uzaklaşmıştır.

Metin Ünsal'ın eserlerine konu olan ruhlar bilinmez bir evrende yaşarlar. Bazı ruhlar boşlukta salınırken bazıları ise mekânsal bir sıkışıklık içinde hapsolmuştur. Yalnız ya da birlikte sürgün edildikleri bu evrende karşılaştıkları zorbalığa rağmen var olmaya devam etmektedirler.

Onlara kader olarak dayatılan koşullara karşı iradelerini ortaya koyarlar. Ünsal, gerçekliğin yadırgatılarak yeniden algılanmasına olanak sunan bir plastik evren yaratırken aynı zamanda izleyicileri imgelerin taşıdıkları anlamlar üzerine düşünmeye sevk

eder. Bu ruhlar hangi hayatları yaşamış, nasıl zorbalıklara maruz kalmışlardır? Zamansız bir âlem içinde acı katmanlarına bürünmüş ruhlar, farklı farklı hikâyelere sahiptir. Her bir ruhun yaşadığı hikâye birbirine eklenerek kadın, çocuk ya da tüm canlıların uğradıkları şiddete dair bir panorama oluşturur. Her şiddet hikâyesi direnme biçimlerini ve mahkûm edecek çabaları da içinde barındırır. Maruz kaldıkları evrenin kurallarını bozan da yaşama yeni nefes kanalları açan da bu dirençtir.

Ünsal, resim, heykel ve 3D animasyon gibi farklı teknikleri iç içe ve yan yana kullanarak anlatmaya soyunduğu hikâyeler için yeni ve yetkin görsel ifade biçimleri aramaktan çekinmez.

Ve bunu yaparken benimseydiği tavır, deneye ve farklı iş birliklerine açık bir kontrol hâlidir. Resimlerinde güçlü fırça darbeleri ve renk seçimi, yaratıcı imgelem ile birleşerek olgun bir plastik derinlik yaratır. Heykellerinde form, kütle, ölçek gibi temel meseleleri, boşlukta olmaya dair gerek kavramsal gerekse de pratik çaba ile birleştirir. Sanatçı, yeni sergisinde resim ve heykelin bir araya geldiği melez formlar da yaratarak malzeme ve deney ile olan serüvenini bir üst aşamaya taşır.

Metin Ünsal'ın "Boşlukta" sergisinde eril şiddetin boşluğa itmeye çalıştığı ruhlar, en kötü koşullarda bile direnmeye, var olmaya, var etmeye devam ederler. Onların boşluğun sancısını açacak güç ve iradeleri, dünyanın daha yaşanabilir bir yer hâline gelmesinin de anahtarıdır.

The soul is the mirror of all the things we go through, and both the positive and negative effects of our life experiences are registered in this soul-form. Departing from this perspective, Metin Ünsal builds an aesthetic language based on the damage that masculine violence leaves on the souls of all living beings, and especially, of women.

In Ünsal's world of images, the souls initially appear in pure, naïve and regular forms. But as they remain subject to violence, their forms deteriorate and undergo serious deformation. To reflect these transformations, the artist employs a visuality which accentuates the effects of violence by defying the classical notions of beauty. Deformation results in traumatic existential changes, and art also has the mission of helping face this trauma, expressing the pain and exposing the violence. The latter is actually apparent in all its variety of forms; but during life's ordinary flow, it remains buried under a social mist. People are far from seeing, perceiving, and most importantly, understanding what has been happening.

The souls in Metin Ünsal's works inhabit an unfamiliar universe. Some of them float in the void while others are captured by spatial congestion.

In the face of the conditions imposed on them in the name of destiny, they express their own will. Ünsal creates a plastic universe that alienates us from reality and allows us to re-perceive it, pushing the viewers to reflect on the meanings of the images. What kind of lives did these souls have, which atrocities did they have to face? Each soul dressed in layers of pain in a timeless world has a different story. As these stories come together, they depict a panorama on violence experienced by women, children and all living beings.

Every story of violence carries with it its own mechanisms of resistance and efforts of condemnation. It is this very resistance that breaks the rules of this universe and opens up new channels for life to breathe through.

By using various techniques such as painting, sculpture and 3D animation either in juxtaposition or combination, Ünsal is not afraid to explore new forms of visual expression for the stories he is committed to tell.

And his attitude in doing so is a state of control open to experiment and different kinds of collaboration. In his paintings, strong brush strokes and choices of color combined with creative imagination generate a mature plastic depth. In his sculptures, basic concerns like form, mass and scale coexist with both conceptual and practical concerns around the state of being in the void. In his new exhibition, he also creates hybrid forms composed of painting and sculpture, thus bringing his adventure with material and experiment to the next level.

In Metin Ünsal's exhibition "In the Void", the souls that masculine violence attempts at pushing into the void continue to resist, exist and create, even under the worst of circumstances. Their power and will to transcend the void's painfulness is also the key to turning the world into a better place.

2021
Untitled
Komposit Malzeme
Composite Material
100 x 55 x 44 cm

Boşlukta Bir Araya Gelmek

Coming Together In The Void

Pınar Saraçoğlu
Gazeteci | Journalist

Aslında her şey 2015 yılında başladı. Sanatçı Metin Ünsal ile bir araya geldiğimizde kadına şiddete karşı olan duyarlılığından ve yapıtlarının bu konuya yöneldiğinden bahsetti. Yedi yıl sonra tekrar konuştuğumuzda ise Ünsal hâlâ aynı hassasiyete sahipti. Ondan duyduğum “Erkek olmaktan utanmak istemiyorum” cümlesi, sergisi için beni yazmaya yönelten en büyük etken oldu. Metin Ünsal’ın “Boşlukta” adlı sergisini de içeren serisi, aynı hassasiyete sahip olan tüm kadın ve erkekler için. Bu yazımda şiddetin kaynağını, gelişimini ve artışını analitik bir biçimde ele alacağım.

Şiddetin Kaynağı

Kadına yönelik şiddet, cinsiyet ayrımcılığına dayalı en büyük insan hakları ihlali. Kadına yönelik her türlü şiddetin, devletin ekonomik, sosyal ve kültürel gelişim sürecini olumsuz yönde etkilediği biliniyor.

Şiddet fiziksel zarar olarak açıklansa da aslında sertlik, kaba davranış ve bedene zor kullanma anlamlarını taşıyor. Kişisel özgürlüğü kısıtlamak ve alışkanlıklara ket vurmak da şiddetin diğer tanımları arasında yer alıyor. Şiddet; fiziksel, duygusal, cinsel, sözlü ve ekonomik biçimlerde dünyada giderek artan bir toplumsal sağlık sorunu olarak algılanıyor ve daha çok aile içinde görülüyor.

Dünya genelinde kadına yönelik şiddet, 1970 öncesinde yabancıdan ya da uzak tanıdık kaynaklı saldırı ve tecavüz olarak sınırlandı. Bundan dolayı ciddi bir sorun olarak ele alınmadı. Toplumlar, şiddeti yıllar boyu hoş gördü. Mesela 1800’lerin sonunda Amerika’da erkeğin eşini dövmesi yasaldı. Yine 18. yüzyılda İngiltere’de erkek, ailesi üzerindeki tüm haklara sahip oluyor ve eşine şiddet uygulayabiliyordu. Hatta bunun

için bir ölçü bile belirlenmişti. İşaret parmağından daha kalın olmayan bir sopa ile eşini dövme hakkına sahipti. Neyse ki 19. yüzyılın başında bu hareketler ceza kapsamında görülmeye başlandı. Aslında fiziksel istismarın başlangıcı binlerce yıl öncesine dayanıyor. Arkeologlar erkek mumyaların kemiklerinde %9-10, kadın mumyaların ise %30-50 oranda kırığa rastlandığını belirtiyor.

Artan Şiddet

2021 yılında İstanbul’da kadınlar arasında yapılan bir araştırmaya göre, en çok karşılaştıkları sorunların başında %89,5 oranla şiddet geliyor. Kadınların %84’ü taciz yaşamış. Yaşananlar bununla da kalmıyor: %72’sinin aile, %62’sinin ise mahalle baskısı yaşadığı ortaya çıkıyor. Çoğu ekonomik bağımsızlığını kazanmak isterken, çalışan kadınların da %50’si mutsuz ve erkeklere oranla daha düşük ücret aldığını belirtiyor.

İstanbul genelinde %55,8’i gece sokakta dolaşırken kendisini güvende hissetmiyor. Pandemi süreci kadınları büyük oranda psikolojik yönden zorlarken, %23’ü kendisini özgür hissetmediğini belirtiyor. Hatta %22,5’i yaşamaktan dahi memnun değil. Asıl konumuza gelecek olursak

İstanbul genelinde kadınların %73,3’ü, ailesinde veya çevresinde şiddete ya maruz kalmış ya da tanıklık etmiş durumda. Onlar adalete güvenmiyor ve %79,8’i cezaları kesinlikle caydırıcı bulmuyor.

Actually, it all started in 2015. When we met with Metin Ünsal the artist, he told me about his sensitivity regarding violence against women and that his works were focused on this subject. When we spoke again seven years later, Ünsal still had the same sensitivity. The sentence “I don’t want to be ashamed of being a man” that I heard from him was the biggest factor that prompted me to write a text for his exhibition. Metin Ünsal’s series also featuring the exhibition “In the Void”, is for all men and women with a similar sensitivity. In this article, I will try to offer an analytical approach to the birth, evolution and growth of violence.

The Sources of Violence

Violence against women is the worst form of human rights violation based on gender discrimination. Evidently all forms of violence against women negatively affect the economic, social and cultural development of a state.

Although violence is described as physical harm, it actually means harshness, rude behavior and bodily force. Restricting one’s individual freedoms and disrupting one’s habits are also interpreted as violence. Violence in its physical, emotional, sexual, verbal and economic forms is considered a growing social health problem in the world and it is mostly seen in the family.

Before 1970, violence against women worldwide was limited to assault and rape by strangers or distant acquaintances. Therefore, it was not considered to be a serious problem. Societies have been tolerating violence for years. For example, during the late 1800s, it was legal in the USA for a man to beat his wife. Similarly, in the 18th-century England, man had every authority over his family and could inflict violence on his wife. There was even an acceptable threshold for it. He had the right to beat

the right to beat his wife with a stick no thicker than his index finger. Luckily, in the beginning of the 19th century, these acts began to be considered criminal.

In fact, the origins of physical abuse date back to thousands of years. Archaeologists report that they find 9-10% of the bones of male mummies to be fractured while this percentage increases to 30-50% in female mummies.

Escalating Violence

According to a study conducted on women in Istanbul in 2021, with a rate of 89.5%, violence is one of the problems they encounter most frequently. 84% of women report they have experienced abuse. And it does not even stop there: Apparently, 72% of them experience family pressure and 62% of them experience neighborhood pressure. While the majority of them want to gain their economic independence, 50% of women in the workforce report that they are unhappy and receive lower wages than their male colleagues.

In Istanbul, 55.8% of women feel unsafe walking out at night. The pandemic has been a psychologically challenging process for most women, while 23% of them state that they do not feel free. In fact, 22.5% are not even satisfied with life itself. Returning to our main subject,

73.3% of women in Istanbul have either been exposed to or witnessed violence in or around their families. They do not trust the legal system and 79.8% do not find the penalties deterring at all.

Of course, the problem of violence and the difficulties experienced by women are not limited to Istanbul. In a study that presents violence rates without distinguishing between men and

Elbette şiddet sorunu ve kadının yaşadığı zorluklar sadece İstanbul ile sınırlı değil. Şiddet oranlarının kadın-erkek ayrımı yapılmadan sunulduğu bir araştırmada, şiddetin 2015-2020 yılları arasında %69 oranında arttığı görülüyor. Buna göre sadece 2020 yılında 3 bin 862 silahlı şiddet olayı gerçekleşmiş ve bu olaylarda 2040 kişi hayatını kaybetmiş.

Şiddet yeni mi bu kadar arttı? Yoksa hep mi vardı?

Kadın Direnişi

Kadın aktivistler, bürokratlar ve akademisyenler, cumhuriyetin kuruluşunu izleyen kısa bir süre zarfında kadınların eğitim ve donanımlarıyla her türlü işin içinde olmasını sağladılar. Fakat kadınların sesi, asıl 1980'lerin ortasından itibaren duyulmaya başladı. 17 Mayıs 1987 tarihinde gerçekleşen "Dayağa Hayır" yürüyüşü, kadına şiddetin ilk toplu çılgılığı olarak tarihe geçti. Kadın hareketleri bundan sonra hız kazanmaya devam etti.

Bugün kadınların en çok önem-sediği haklarından biri olan Kadınlara Yönelik Şiddet ve Ev İçi Şiddetin Önlenmesi ve Bunlarla Mücadeleye İlişkin Avrupa Konseyi Sözleşmesi ya da kısa adıyla "İstanbul Sözleşmesi", 11 Mayıs 2011 tarihinde İstanbul'da imzaya açıldı ve 1 Ağustos 2014 tarihinde yürürlüğe girdi. İstanbul Sözleşmesi'nin kabulünden önceki dönemde 1995 yılına baktığımızda, Belém do Pará Sözleşmesi ve Afrika İnsan ve Halkların Hakları Şartı gibi girişimlerin olduğunu görebiliriz. 2003 tarihli Afrika'da gerçekleştirilen Kadın Hakları Hakkında Protokol de yine kadın haklarını korumaya yönelik bölgesel dokümanlar içeriyor. Avrupalı feministler 1970'lerden beri kadına yönelik şiddete karşı eylemler düzenliyorlar.

2014'te yürürlüğe giren İstanbul Sözleşmesi ise tüm uyarılara, eylemlere ve hepsinden önemlisi ölümlere rağmen yeniden askıya alındı.

İstanbul Sözleşmesi'nin yürürlüğe girdiği 2014 yılının öncesine bakalacak olursak, öldürülen kadın sayısı 2013'te 237, 2012'de 210, 2011'de 121, 2010'da 180, 2009'da 109, 2008'de ise 80'di... Bu okuduklarımız sayılardan ibaret gibi görünse de her bir sayının bir can olduğunu düşünmek içimizi acıtıyor.

Peki, İstanbul Sözleşmesi'nin yürürlüğe girmesinden sonra neler oldu? 2014'te 294, 2015 yılında 303, 2016'da 328, 2017'de 409, 2018'de 440, 2019'da 474 kadın öldürüldü. Toplam veriye bakıldığında 2008-2019 yılları arasında 3185 kadın cinayetinin gerçekleştiğini görüyoruz. Sözleşmenin tam anlamıyla uygulanmaması ve caydırıcı cezaların verilmesi, bu artıştaki en büyük etken. Kadınlarımız, şiddetin failerine karşı uzaklaştırma kararlarını son derece güç bir şekilde alıyor. Uzaklaştırma kararına rağmen öldürülenlerin sayısı da her geçen gün artıyor.

Hızlı kentleşme, göçler, eğitim düzeyinin düşük olması, kuşaklar arası uçurum, bölünmüş aileler, ailedeki şiddet davranışının örnek alınması ve öfkeyi şiddetle çözme, şiddetin başlıca nedenleri arasında.

Kadını zorlama, aşağılama, küçümseme, onaylamama, arkadaşlarını ve ailesini aşağılama, engelleme, evden kovma ya da kadın evden ayrıldığı için tehdit, günümüzde en çok rastlanan şiddet türlerinden.

Kontrol etme ya da kontrol altına alma güdüsü de işin fitilini ateşli-

women, it is discovered that violence rates increased by 69% between 2015 and 2020. According to this analysis, 3,862 armed violence incidents took place in 2020 during which 2040 individuals lost their lives.

Is this increase in violence a new phenomenon? Or has it always been there?

Women's Resistance

Following the establishment of the Republic, women activists, bureaucrats and academics soon ensured that women were involved in all spheres of professional life with their education and skills. But women's voices began to be truly heard starting from the mid-1980s. The "No to Beatings" march of May 17, 1987, went down in history as the first collective cry against violence targeting women, following which women's movements continued to gain momentum.

As one of the most important documents on women's rights today, The Council of Europe Convention on the Prevention and Combating of Violence Against Women and Domestic Violence, or the "Istanbul Convention" was opened for signature on May 11, 2011 in Istanbul and entered into force on August 1, 2014. Looking at the period before the adoption of the Istanbul Convention in 1995, we can see some already emerging initiatives such as the Belém do Pará Convention and the African Charter on Human and Peoples' Rights. The 2003 Protocol on the Rights of Women in Africa also include regional documents aimed at protecting women's rights. European feminists have been organizing demonstrations to protest violence against women since the 1970s.

The Istanbul Convention, which entered into force in 2014, was suspended once

more despite all the warnings, actions and, most importantly, deaths.

In 2014, the year the Istanbul Convention entered into force, the number of women killed was 237 in 2013, 210 in 2012, 121 in 2011, 180 in 2010, 109 in 2009, and 80 in 2008... Although they only seem to be numbers, it is hurtful to think that each number is actually a life.

So, what happened after the Istanbul Convention came into force? 294 women were killed in 2014, 303 in 2015, 328 in 2016, 409 in 2017, 440 in 2018, and 474 in 2019. Looking at the cumulative data, we see that 3185 femicides took place between 2008 and 2019. The most important factor in this increase is the authorities' failure to fully implement the contract and to impose deterrent penalties. It is very difficult for our women to have a restraining order issued against their perpetrators. Even if they can, the number of killings increases day after day.

Rapid urbanization, migration, low level of education, intergenerational gap, families torn apart, emulating the violence observed in the family and the use of violence to resolve anger are among the main causes of violence.

Coercion, humiliation, belittlement, disapproval, humiliation by friends, and family, inhibition, expulsion or threats for leaving the house are among the most common types of violence against women that are encountered today.

The urge to control or take control also help ignite the fuse. Our women are exposed to violence, especially in the first 30 years of their lives. Pregnancy also increases the risk of vio-

yor. Kadınlarımız özellikle hayatlarının ilk 30 yıllık bölümünde şiddete maruz kalıyor. Hamilelik de şiddet riskini artırıyor ve genç hamileliklerde şiddet daha yüksek oranlarda seyrediyor. Eşlerinden ayrılmak isteyen, ayrı yaşayan ve kendi ayakları üzerinde durmaya çalışanlar ise evli olanlardan 25 kat daha fazla şiddete maruz kalma riski taşıyor.

Toplumun vicdanını sarsan şu üç cinayet örneğine değinmeden geçmeyelim. Hafızalarda yer eden ve belki de toplu çılgılığı uyandıran ilk cinayetlerdendi, Münevver Karabulut cinayeti... Sevgilisi tarafından vahşice öldürüldü. Katili 197 gün kaçtı, sonunda teslim oldu ve cezaevinde yataken koşusunda ölü bulundu. Cem Garipoğlu, varlıklı bir aileden geliyordu. Ona ölmüş süsü verildiği ve yurt dışına kaçırıldığı iddiaları gündemdeki yerini koruyor. Gerçeği öğrenmek isteyen Karabulut ailesi, üzerinden 7 yıl geçse de hâlâ ve haklı olarak Garipoğlu'nun mezarını açtırmak istiyor.

Bir diğer örnek Emine Bulut cinayeti... Anne Emine Bulut, yanında kızı varken eski eşi tarafından boğazı kesilerek öldürüldü. Bir insanın en kıymetlisidir annesi...Doğuran, büyüten, yetiştirendir anne... Ömrüm boyunca Emine Bulut'un kızına bunu yaşatanlar adına vicdan azabı çekeceğimi biliyorum.

Ve son örnek, Ceren Özdemir cinayeti... Ordu'da evinin önünde "canavarca hisle" bıçaklanarak öldürülen 20 yaşındaki Ceren Özdemir katilini tanıyordu bile...

Yaşamak bir kadın için bu kadar zorken, şartlar bu kadar ağırken ölüm nasıl da bu kadar kolay olabilir?

Şiddet gören ve canını kurta-

ran kadınlarımız ne hissediyor peki? Şiddet gören kişilerde korku, tedirgin olma durumu, güvensizlik, gerginlik, akut stres ve anksiyete bozuklukları oluşuyor. Bu durum, kimilerini alkol, madde bağımlılığı ve depresyona kadar sürükleyebiliyor. Araştırmalara göre, şiddet görmüş bir annenin çocuğuna şiddet uygulaması, şiddet görmemiş bir anneye oranla daha yüksek bir olasılık. Anlatmak istediğim, bir neslin hareketinin bir sonraki nesli de etkileyebileceği.

Kadınlarımız sokakta kendini güvende hissetmezken, iki kadından biri acil durumlar haricinde taksiye binmekten bile imtina ediyor. İsteddiği kıyafeti giyemiyor; giydiğinde ise çoğu zaman tacizle karşılaşılıyor.

Peki ya Afgan kadınları boşuna mı çabalyor? Onlar Taliban'a karşı mücadele ederken, yaşamak istemedikleri bir düzene karşı çıkarken, dünya kamuoyunun yaşananlara sessiz kalmasına şaşırıyorlar. Dünyanın bu umursamaz tavrına karşı sessiz kalarak, yanıt veriyorlar. Afgan erkekleri Taliban'dan kaçarken, Afgan kadınları direnmiyor. Çünkü kadının evde kalması demek toplumdan silinmesi demek. Kadının eğitim ve çalışma haklarından uzak kalması demek, tüm hak ve özgürlüklerinin yitirilmesi demek. Afgan kadınları bunu daha önce de yaşadı ve yeniden yaşamak istemiyor.

Değerli sanatçı Metin Ünsal'a konuyla ilgili duyarlılığından dolayı teşekkürü bir borç biliyorum. Bu sergiler, kadının çılgılığına kulak kabartan herkes için... Duymalı ve boşlukta birlik olmalıyız...

KAYNAK:

<http://kadincinayetlerinidurduracagiz.net/>
CHP İstanbul Kadın Sözleşmesi Dayanağı Ağı

also increases the risk of violence, and teenage pregnancies are associated with even higher rates. Those who want to leave their spouses, live separately and try to stand on their own feet are 25 times more likely to become victims of violence than those who are married.

Let us also mention the three murder cases that shook the society's conscience. The murder of Münevver Karabulut was one of the first that aroused a social upheaval and left its mark in our collective memory. She was brutally murdered by her boyfriend who escaped for 197 days. He eventually surrendered but he was found dead in prison. Cem Garipoğlu came from a wealthy family. The allegations that he faked his own death and left the country are still around. Even after 7 years, the Karabulut family, wanting to know the truth, rightfully demand to have Garipoğlu's grave opened.

Another example is the murder of Emine Bulut... Her throat was sliced by her ex-husband in her daughter's presence. A person's mother is their most precious thing... A mother is the one who gives birth, raises and educates... I know that my conscience will haunt me for a lifetime on behalf of those who caused Emine Bulut's daughter to experience such a tragedy.

And the latest is the murder of Ceren Özdemir...

A 20-year-old, Ceren Özdemir did not even know her murderer, and she was stabbed to death in front of her house in Ordu with a "monstrous impulse"...

How can death be so easy when life is so hard and conditions so harsh for a woman?

How do our women who were victims of violence and barely saved their lives feel? Individuals exposed to violence experience fear, uneasiness, insecurity, tension, acute stress and anxiety disorders. It can even lead them into alcoholism, substance abuse and depression. Studies demonstrate that a mother who has experienced violence is more likely to use violence against her child than a mother who has not been abused. In other words, the actions of one generation can affect the next.

While our women do not feel safe on the street, one out of two women refrains from even taking a taxi except case of emergencies. They cannot wear the clothes they want to wear; and when they wear them, they often face harassment.

But do Afghan women struggle in vain? While they fight against the Taliban to oppose a regime they do not want to live in, they are shocked in the face of the global public's silence on what is happening. They react to this indifference by maintaining their silence as well. The Afghan men flee the Taliban while women continue to resist, for a woman being stuck at home means her disappearance from social life. For a woman, losing her access to education and working rights means the loss of all their rights and freedoms. Afghan women have already experienced it before and do not want to do it once more.

I would like to thank the esteemed artist Metin Ünsal for his sensitivity on this subject. These exhibitions are for everyone who are willing to hear the women's cry... We must hear it and unite in the void...

REFERENCE:

<http://kadincinayetlerinidurduracagiz.net/>
CHP İstanbul Kadın Sözleşmesi Dayanağı Ağı

2021
Untitled
Tuval Üzerine Karışık Teknik
Mixed Media on Canvas
162 x 130 cm

Yasaları Uygulamak Bir Tercih Değil, Zorunluluk

Enforcement Of Laws Is Not A Choice, It Is An Obligation

Nurşen Inal

Kadın Cinayetlerini Durduracağız Platformu Temsilcisi
Representative Of We Will Stop Femicide Platform

Kadın cinayetleri toplumsal bir sorun. Kadınları şiddetten korumak devlet yetkililerinin, ilgili tüm bakanlık ve birimlerin, savcılıkların ve kolluk kuvvetlerinin görevi. Kadın Cinayetlerini Durduracağız Platformu olarak her ay düzenli şekilde kaydını tuttuğumuz ve kamuoyu ile paylaştığımız verilerimize göre kadınlar ağırlıklı olarak eşleri tarafından, en çok da boşanma aşamasında ve ateşli silahlarla öldürülüyorlar. Türkiye'nin İstanbul Sözleşmesi'nden çekilmesi ve 6284 no'lu koruma kanununun etkin olarak uygulanmaması nedeniyle kadınlar korunamıyor. Kimler tarafından ve hangi gerekçeyle öldürüldükleri tespit edilmediği; şüpheli, sanık ve katiller caydırıcı cezalar almadıkça; önleyici tedbirler uygulanmadıkça şiddet devam ediyor. 6284 no'lu kanun, kadınların verdiği yoğun mücadeleye sonucu kazanılmış yasal bir hak ve basit bir kâğıt parçası olarak görülemez. Şiddet uygulayan erkeği uzaklaştırma, iletişim araçlarıyla kadını rahatsız etmesini ve kadının bulunduğu eve, iş yerine yaklaşmasını engelleme, kadının kişisel bilgilerinin gizlenmesi, erkeğin silahı varsa el konulması, kadına yakın koruma ve maddi yardım sağlanması, çocukları varsa geçici velayetin kadına verilmesi gibi önlemler içeren kanunun her bir maddesi etkin bir şekilde uygulanmalı ve bu uygulamaların takibi yapılmalı. Aynı şekilde boşanma sürecindeki kadınların etkin korumaya alınması ve eşlerinin ateşli silahlara erişiminin engellenmesi yüzlerce hatta binlerce kadının hayatını kurtarabilir.

İstanbul Sözleşmesi'nde de vurgulandığı gibi

şiddetin çözümü, öncelikle şiddetin ortaya çıkmayacağı bir toplum yaratmak için çalışmalar yapmaktan geçiyor.

Cinsiyet eşitliğinin sağlanması, kadının evde, çalışma hayatında, okulda, sokakta, yaşamın her alanında eşit ve özgürce yaşaması için güçlendirici politikalar üretilmesinden geçiyor. Tarihsel ve köklü bir erkek egemen sömürü düzeni ile karşı karşıya olan kadınlar, dünyanın her yerinde özgürlükleri için mücadele ediyor. Kadınlar için özgürlük, Afganistan'da dilediği kıyafeti giymek, okumak, çalışmak, erkekler yanında olmadan sokağa çıkabilmek demek. Özgürlük Avusturalya'da ya da İspanya'da tecavüze uğramamak, tecavüzün suç sayılması demek, İzlanda'da eşit işe eşit ücret alabilmek demek. Suudi Arabistan'da araba sürebilmek demek.

Dünyada ve Türkiye'de özgürlük, kendi kararlarını tehdit edilmeden verebilmek demek. Sokaklarda arkana bakmadan yürümek, dilediğin kişiyi sevebilmek, ölüm korkusu olmadan boşanabilmek demek. Şiddet görmeden, öldürülmeden yaşamak demek.

Farklı coğrafyalarda aynı babalar, sevgililer, patronlar ve siyasi iktidarlar, özel ve kamusal alanda kadınların yaşamıyla ilgili tüm kararları almaya çalışıyor. Kadınlar da özgürlükleri ve ortak gelecekleri için diğer ülkelerdeki kadınlarla yollarını birleştirerek mücadelelerine devam ediyor.

Protecting women from violence is the duty of state authorities, all relevant ministries and units, prosecutors' offices and law enforcement agencies. According to the data that we, as the We Will Stop Femicide Platform, regularly keep track of on a monthly basis and share with the public, women are killed mostly by their husbands, during the divorce phase and using firearms. Women lack protection due to Turkey's withdrawal from the Istanbul Convention and the ineffective implementation of the protection law n. 6284. Violence continues as long as the killers' identities and their motivations remain undetermined, the suspects, the accused and the murderers do not receive deterrent punishments and prevention measures are not taken. Law n. 6284 cannot be regarded simply as a piece of paper; it is a legal right obtained as a result of an intense struggle. The measures offered by the law and its articles, such as issuing a restraining order against the male perpetrator, preventing him from disturbing the woman via communication devices and from approaching her home or workplace, undisclosed the woman's personal information, confiscating the man's weapon if he has a gun, providing close protection and financial assistance to the woman, giving the woman temporary custody of her children should be effectively implemented and followed up. Similarly, the effective protection of women in the process of divorce and preventing their spouses from accessing firearms can save hundreds, even thousands of women's lives.

As emphasized in the Istanbul Convention, the solution to violence is primarily through working

towards creating a society in which violence will not occur.

It is by ensuring gender equality and creating empowering policies that women can live equally and freely in all areas of life, at home, at work, at school, on the street. Faced with a historical and rooted male-dominated system of exploitation, women are fighting for their freedom all over the world. Freedom for women in Afghanistan means being able to wear whatever they want, study, work, and go out without the presence of men. Freedom means not being raped and rape being considered a crime in Australia or Spain, equal pay for equal work in Iceland. It means being able to drive in Saudi Arabia.

Freedom in Turkey and in the world means being able to make one's own decisions without being threatened. It means walking on the streets without looking back, being able to love whoever you want, being able to get divorced without fear of death. It means to live without violence, without being killed.

The same fathers, lovers, bosses and political rulers in different geographies are try to make all the decisions regarding women's lives in the private and public spheres. Women continue their struggle for freedom and common future by joining their paths with the women in other countries.

2021
Untitled
Kompozit Malzeme
Composite Material
60 x 20 x 16 cm

Eril Tahakkümün İş Birlikçisi Olarak “Psikoloji”

“Psychology” As A Collaborator Of Masculine Domination

Sebla Kutsal

Klinik Psikolog | Clinical Psychologist

Zorlayıcı yaşam olaylarıyla başa çıkamadığımızda, bazen çareyi psikoterapide ararız. Klinik psikologlar ve psikiyatrlar tarafından uygulanan psikoterapi bizim güvenli alanımızdır. Karşımızdaki terapistin yansız, yüksüz, yargısız bir değerlendirme, teşhis ve sağaltım yapmasını bekleriz. Oysaki terapistler de hepimiz gibi zaafı, önyargıları, tutkuları, takıntıları, travmaları olan biyopsikososyal canlılardır. Ve bu beşeri özelliklerin ne kadarının terapi odasının dışında bırakıldığını bilemeyiz

Türkiye gibi keskin kutuplaşmaların ve fanatizmlerin yaygın olduğu bir ülkede, Zygmunt Bauman'ın tarif ettiği “kabileye dönüş eğilimi” gösteren bir toplumda hastanın karşısına tarafsız bir beyinle oturmak daha zordur.

Milliyetçilik, dindarlık ve kadın düşmanlığı bu kadar yaygınken, kadınlar, azınlıklar ve LGBTİ+ bireylerin yansız, yüksüz, yargısız terapiye erişimlerinin kolay olmadığına yönelik kanaatim, kendi edindiğim / bana aktarılan deneyimler ve yaptığım okumalarla güçlendi.

Bu yazıda, feminist psikoterapi uygulayan bir bilişsel davranışçı terapist olarak cinsiyetçiliğin psikoloji ve psikiyatriye saldırgan zehirden kısa alıntı ve örneklerle bahsedeceğim. Makaleler, değil konunun faşizm, homofobi gibi diğer boyutlarına girmek, cinsiyetçilik etkisi hakkında yeterli bilgiyi aktarmak için bile yetmez; kitaplar yazmak gerekir.

Öncelikle, kısaca hatırlayalım biz nasıl bir ülkedeyiz...

Türkiye, Dünya Ekonomi Forumu'nun 156 ülke üzerinden gerçekleştirdiği Küresel Cinsiyet Uçurumu Raporu 2021 verilerine göre, eşitliği

en çok sağlayan ülke olarak İzlanda'nın birinci sırada yer aldığı listede 133'üncü sırada yer almaktadır. Kadir Has Üniversitesi tarafından yapılan Türkiye'de Toplumsal Cinsiyet ve Kadın Algısı Araştırması (2020), ülkemizde her dört kişiden üçünün Türkiye toplumunda kadın ve erkeklerin eşit hak ve imkânlarla sahip olmadığını düşündüğünü göstermiştir. Kadına yönelik şiddet ülkemizde ürkütücü boyutlardadır. Türkiye'de, fiziksel ve ya cinsel şiddet yaşamış kadınların yüzde 33'ü intiharı düşünmüş, yüzde 12'si buna teşebbüs etmiştir (Aile ve Çalışma Bakanlığı, 2009). Uluslararası Stratejik Araştırmalar Kurumu'nun raporuna göre, “psikiyatri bölümüne başvuran evli kadınların neredeyse tamamı (%98) hekim tarafından sorgulanmadığı sürece aile içi şiddet gördüğünden bahsetmemektedir”¹.

Cinsiyet Eşitsizliği ve Psikoloji

Toplumda erkeklerin doğuştan sadece erkek oldukları için sahip oldukları birçok hakka ve “olumlu” niteliklere kadınlar çok çalışarak erişebilmekte ya da çabalarına rağmen erişememektedir. Biyolojik cinsiyetlerle ilgili biyolojik temeli olmayan bu ön yargılar, toplumsal cinsiyet kavramını ortaya çıkarmıştır. Feminizmin ikinci dalgasının önde gelen isimlerinden Simone de Beauvoir, “İkinci Cinsiyet” (1949) kitabındaki “Kadın doğulmaz, kadın olunur” cümlesiyle, toplumsal cinsiyet kavramının inşa sürecini mükemmel biçimde özetlemiştir. Bu inşa sürecinde psikolojinin ve psikiyatrinin rolü, eril tahakkümüne (bkz. Pierre Bourdieu) “bilimsel” dayanak sağlama ve kadınları toplumsal cinsiyet normlarına göre şekillendirme olarak özetlenebilir.

Özellikle Türkiye gibi ataerkil zihniyetin egemen olduğu bir ülkede, kadının sürekli tecrübe ettiği bu dez-

When we cannot handle drastic life events, we sometimes turn to psychotherapy for a solution. Psychotherapy as performed by clinical psychologists and psychiatrists is our safe space. We expect the therapist to offer us an impartial, neutral, nonjudgmental evaluation, diagnosis and treatment. However, therapists are also biopsychosocial beings with weaknesses, prejudices, passions, obsessions and traumas like any of us. And we have no way of know what portion of those human characteristics are left outside the therapy room.

In a country like Turkey where sharp polarizations and fanaticisms are commonplace, it is more difficult to sit in front of the patient with an unbiased mind in a society that has the “tendency to return to the tribal attitude” as described by Zygmunt Bauman.

While nationalism, religiosity and misogyny are so widespread, my conviction that it is not easy for women, minorities and LGBTI+ individuals to access impartial, unbiased and non-judgmental therapy has been strengthened by my own experiences and readings as well as by those shared with me by others.

In this article, as a cognitive behavioral therapist who practices feminist psychotherapy, I will discuss the poison injected into psychology and psychiatry by sexism by referring to short quotes and examples. Articles are not even enough to provide sufficient information about the effects of sexism, let alone to address the other dimensions of the subject such as fascism and homophobia; books need to be written for it.

First of all, let us remember shortly what kind of a country we live in...

According to the data in the Global Gender Gap Report 2021 by the World Economic Forum on 156 countries, Turkey ranks 133rd in the list, where Iceland ranks first as the country with the highest level of equality. The Research on the Perception of Gender and Women in Turkey (2020) conducted by Kadir Has University, has shown that three out of four people in our country believe that women and men do not have equal rights and opportunities within the Turkish society. In our country, violence against women is at a frightening rate. In Turkey, 33 percent of women who have experienced physical or sexual violence have considered suicide, and 12 percent have also attempted it (Ministry of Family and Labor, 2009). According to the report by the International Organization for Strategic Studies, “nearly all (98%) of the married women who visit the psychiatry department avoid mention that they have been subjected to domestic violence unless they are questioned by a physician”¹.

Gender Inequality and Psychology

Many of the rights and “positive” qualities that men have just because they were born men, can only be obtained by women if they work hard or cannot be obtained at all despite their best efforts. These assumptions regarding the biological sexes that lack a biological basis resulted in the emergence of the concept of gender. In her book titled “The Second Sex”, (1949) Simone de Beauvoir, one of the leading figures of the second-wave feminism, perfectly summarizes the construction process of the concept of gender with the sentence “You are not born a woman, you become a woman”. The role of psychology and psychiatry in this construction process involves the provision of a “scientific” basis for male domination (see

avantajlı konumu görmezden gelerek, kadını güçlendirmeden, bilinçlendirilmeden psikoterapi yapmanın ne kadar yararlı olduğu tartışılmalıdır. Bu noktada akla birçok soru gelmektedir. Örneğin, Türkiyeli bir kadına İzlandalı bir kadınla aynı terapi yöntemlerinin uygulanması ne kadar doğrudur? Erkek ve kadın danışanlara, hayatlarında belirleyici olan cinsiyet faktörü gözlemlenmeden terapi yapılabilir mi?

Daha da önemlisi, ataerkilliğin egemen olduğu bir ülkede, kadın ya da erkek terapistler bu zihniyetten sıyrılıp, tamamen eşitlikçi bir psikoterapi sunabilir mi?

Cinsiyetçi Zihniyet Psikoloji (ve Psikiyatriyi) Nasıl Etkiledi?

Andrée Michel, "Feminizm" adlı kitabında şöyle demiştir: "Kadın tarihi her şeyden önce, kadınlara uygulanan baskının ve bu baskının görünmez kılınmasının tarihidir. Baskının görünmezliği de baskının bir parçasıdır; tesadüf de yoktur, tarafsız bilim de yoktur."

Psikoloji ve psikiyatri tarihi boyunca -hem hasta olan hem de alanda çalışan- kadınlara karşı ön yargı ve ayrımcılıkla çok sık karşılaşmıştır². 19. yüzyıldan yakın geçmişe kadar hem terapi yapan hem de kuramcı olarak tanınan psikologlar, çoğunlukla Avrupa ve ABD kökenli beyaz erkeklerdir. Ayrıca psikoloji deneylerindeki hemen tüm denekler beyaz ırktandır ve çoğunluğu erkektir. Örneğin Henry Murray kişilik teorisini sadece erkek denekler üzerinde çalışarak kurgulamıştır. "Beyaz erkek" üzerinden geliştirilen kuramlar, bütün ırk ve cinsiyetler için geçerli olacağı düşünülerek hazırlanmıştır. Kadınlara bir yandan "hasta" olarak dikkate alınmazken, diğer yandan akademide

de kendilerine uzun süre yer bulamamışlardır. Bu nedenle kadın psikologların alana girişi erkeklerden çok sonra mümkün olabilmiştir. Kadınlara üniversitelere kabulünün bu kadar gecikmesinin altında yatan neden erkeklerin kadınlar karşısında entelektüel açıdan doğal üstün olduğu inancıdır. Bu inancın (biyolojik determinizm) temelinde de Charles Darwin başta olmak üzere Hall, Thorndike, Freud gibi dönemin ünlü bilim adamlarının öne sürdüğü teorilerin etkisi bulunmaktadır².

Psikoloji tarihinde kadınların maruz kaldığı olumsuzluklar bu cinsiyetçi düşüncelerle de sınırlı değildir. Terapistler kadınları sadece erkeklerden aşağı görmekle kalmamış; kadın hastalarıyla cinsel yakınlaşmalar yaşamış, ensest vakalarının bir kısmını hastanın "bile isteye yaptığı projeksiyonlar" olarak raporlamış ve kadınların ev içi rollerini sorgusuz sualsiz kabul etmelerini beklemişlerdir³.

1960 sonrası feminizmin radikal sesi, erkek terapistler tarafından cinsel olarak istismar edilen kadınları konuşmaya teşvik etmiştir. Barbara Findlay'ın 1975 yılında Kanada'da yayımladığı "Women Look at Psychiatry: I Am Not Mad, I Am Angry" isimli kitabı, kadın hastalar tarafından yükselen ilk itiraz sesi olmuştur. Ardından, erkek terapistler tarafından taciz edilmiş başka kadın hastalar da başlarına gelenleri ifşa etmiştir.

Feminist Psikoterapinin Ortaya Çıkışı

Psikoloji tarihinde karşılaşılan cinsiyetçi tutum ve uygulamalara tepki olarak, 1900'lerin başında "kadın psikolojisi" adı verilen bir alan ortaya çıkmıştır. Psikanalitik geleneğin ünlü isimlerinden Karen Horney, feminizmden etkilenen ve bunu çalışmalarına yansıtan ilk klinisyenlerden biridir.

Pierre Bourdieu) and the shaping of women in line with the gender norms.

Especially in a country like Turkey dominated by patriarchy, it is necessary to question how beneficial psychotherapy can be without empowering women and raising their awareness, while ignoring this disadvantaged position that women constantly experience. This raises several questions. For example, how correct is it to apply the same therapy methods to a Turkish and an Icelandic woman? Can therapy be offered to male and female clients without considering the gender factor that is so decisive in their lives?

More importantly, in a country dominated by patriarchy, can male or female therapists avoid this mentality and offer a completely egalitarian psychotherapy?

How Has Sexist Mentality Influenced Psychology (and Psychiatry)?

In her book titled "Feminism", Andrée Michel says: "Women's history is first and foremost the history of the oppression of women and its rendering invisible. The invisibility of oppression is also part of oppression; There is no co-incidence, no unbiased science."

Throughout the history of psychology and psychiatry, prejudice and discrimination against women, both as patients and as professionals working in the field, have been witnessed frequently. From the 19th century until recently, the majority of the psychologists recognized both as therapists and theoreticians were white men of European and American origins. Furthermore, nearly all the subjects in psychology experiments are white and the majority are male. For example, Henry Murray devised his personality theory by studying

male subjects only. Theories based on "white men" carry the assumption that they will be valid for all races and genders. For a long time, women were both disregarded as "patients" and unable to find a place in the academy. This is why female psychologists entered the field much later than did men. The reason behind the delay in women's admission to universities is the assumption that men are intellectually superior to women by nature. At the basis of this belief (biological determinism), also lies the impact of the theories put forward by the famous scientists of that period, such as Charles Darwin, Hall, Thorndike and Freud².

The negativities that women have been facing throughout the history of psychology are not limited to these sexist ideas. Therapists not only regarded women as inferior to men; they had sexual encounters with their female patients, reported some of the incest cases as "projections made deliberately" by the patient, and expected women to accept their domestic roles without question³.

The radical voice of the post-1960 feminism encouraged the women sexually abused by male therapists to speak up. Barbara Findlay's book "Women Look at Psychiatry: I Am Not Mad, I Am Angry" published in Canada in 1975 was the first voice of the objection raised by the female patients. Subsequently, other female patients abused by male therapists also disclosed what happened to them.

The Emergence of Feminist Psychotherapy

In response to the sexist attitudes and practices in the history of psychology, the field of "female psychology" emerged in the early 1900s. Karen Horney, a famous representative of the psychoanalytic tradition, was one of the first clinicians influenced by feminism

Horney, 1922 - 1933 yılları arasında 14 makale yayımlamıştır. Bu makaleler Freud'un çoğu hipotezini sarsmıştır. Horney "Kadınlıktan Kaçış" (1926) adlı makalesinde şöyle demektedir: "Psikanaliz bir erkek dehanının eseridir ve bu görüşleri geliştirenlerin hemen hepsi erkektir. Bu insanların bir erkek psikolojisi geliştirmeleri ve erkekleri kadınlardan daha iyi anlamaları doğru ve akla yatkın bir olgudur".⁴ Horney, "Kadınlıktan Kaçış" makalesinde ise şöyle demektedir: "Şimdi, zihinlerimizi eril düşünce modundan kurtarmaya çalışırsak, kadın psikolojisinin neredeyse bütün problemleri gözümüze bambaşka görünecektir"⁵.

Feminist psikoterapinin tek bir yöntemi yoktur. Belli başlı prensipler ve aşamalar aynı kalmakla birlikte, terapistin donanımı hangi yönde ona göre değişiklikler gözlenmektedir. Bu nedenle tek bir tür terapi yerine "feminist psikoterapilerden" söz etmek daha doğru olacaktır. Temelini tarih boyunca süregelen feminist hareketlerden alan feminist psikoterapilerin amacı Ellyn Kaschak'ın doktora tezindeki şu sözlerle özetlenebilir: "Kadın danışanların yaşamlarında tecrübe ettikleri şeylerin eril anlamları ve bunların zararlı etkileri deşifre edilmelidir. Böylece kadınlara erkek bakış açısına göre şekillenmemiş alternatif anlamlar ve seçimler bulmakta yardım edilebilecektir"⁶.

Amerikan Psikoloji Birliği (APA), 1975 yılında psikoterapötik uygulamalarda cinsiyet rollerinin stereotipleştirilmesi ve cinsiyet yanlılığı üzerine bir rapor yayımlamıştır. Anket çalışması sonucunda dört alanda sorun olduğu ortaya çıkmıştır. Bunlar: 1. Geleneksel cinsiyet rollerinin teşvik edilmesi; 2. Kadınlardan beklentilerde yanlılık ve kadınların değersizleştirilmesi; 3. Psikanalitik kavramların cinsiyetçi biçimde kullanılması; 4. Kadın hastalara, onları baştan çıkarmak da

dahil olmak üzere, cinsel obje muamelesi yapılmasıdır (APA, 1975).

Psikolojinin Ufak Tefek Yalanları...

Karen Horney kadın psikolojisine ilk katkıları psikanaliz alanında yaptığı sıralarda, deneysel psikoloji alanında da erkek egemen psikolojiyi sorgulayan araştırmalar başlamıştır. ABD'li psikolog Helen Bradford Thompson Woolley, Chicago Üniversitesi'nde, kadınların biyolojik olarak erkeklerden aşağı olduğu şeklindeki Darwinci düşüncenin ilk sınavını gerçekleştirmiştir (1900). "Erkek ve Kadında Psikolojik Normlar" başlıklı tezinde yer alan sonuçlar, duyuşal işleyişlerde cinsiyete dayalı bir farklılık olmadığını, düşünsel yeteneklerde ise önemsenmeyecek kadar küçük bir farklılık olduğunu ortaya koymuştur. Veriler, hafıza ve duyuşal algı alanlarında kadınların biraz daha yetenekli olduğunu göstermiştir. Woolley bu farklılıkları biyolojik belirleyicilerden çok sosyal ve çevresel faktörlere atfederek, bilim tarihinde görülmemiş bir adım atmıştır⁷. Çocuklar için kullanılan "üstün yetenekli" kavramını alana kazandıran ABD'li Leta Stetter Hollingworth da anneliğin içten gelen bir dürtü olduğu fikrine karşı çıkmıştır².

Psikolog Inge Broverman ve arkadaşları (1970) tarafından yapılan, klinisyenlerin, kadın ve erkekler için benimsediği akıl sağlığı kriterlerini değerlendiren araştırmanın sonuçları, psikolog ve psikiyatrların "olgun, sağlıklı ve sosyal açıdan yetkin" kadın ve erkekler için farklı tanımlamalar yaptıklarını; sosyal olarak arzu edilen kişilik özellikleriyle erkekleri tanımlarken, istenmeyen kişilik özellikleriyle kadınları tanımladıkları görülmüştür⁸.

Lawrence Kohlberg, Ahlaki Gelişim Teorisi'nde erkeklerin ahlaki

and reflecting it in her work. Between 1922 and 1933, Horney published 14 articles which shook many of Freud's hypotheses. In her article titled "Escape from Femininity" (1926), Horney says the following: "Psychoanalysis is the work of a male genius, and almost all of those who developed these views were men. It is true and plausible that these people develop a male psychology and understand men better than women"⁴. Horney also says in her article "Escape from Femininity": "Now, if we try to free our minds from the masculine mode of thought, almost all the problems of female psychology will appear completely different"⁵.

Feminist psychotherapy does not have a single method. While the main principles and stages remain the same, changes are observed depending on the direction of the therapist's skills. Thus, it would be more accurate to talk about "feminist psychotherapies" rather than a single type of therapy. The aim of the feminist psychotherapies based on the feminist movements on-going throughout history, can be summarized with the following words from Ellyn Kaschak's doctoral thesis: "The masculine meanings of what female clients experience in their lives and their harmful effects must be deciphered. Thus, women can be assisted in finding alternative meanings and choices that are not shaped by the male point of view"⁶.

In 1975, the American Psychological Association (APA) published a report on gender stereotyping and gender bias in psychotherapeutic practice. The survey identified problems in four areas: 1. Promotion of the traditional gender roles; 2. Bias in the expectations from women and devaluation of women; 3. Sexist use of the psychoanalytic concepts; 4. The treatment of female patients as sexual objects, including their seduction (APA, 1975).

Psychology's Little Lies.....

While Karen Horney made her first contribution to female psychology within the realm of psychoanalysis, research questioning male-dominated psychology began in experimental psychology. American psychologist Helen Bradford Thompson Woolley from the University of Chicago conducted the first experiment on the Darwinian notion that women are biologically inferior to men (1900). The findings in her thesis titled "Psychological Norms in Men and Women" revealed that no gender-based difference existed with regards to sensory functioning, and that there was only a negligible difference in terms of intellectual abilities. The data showed that women were slightly more skilled in memory and emotional perception. Woolley took an unprecedented step in the history of science by attributing these differences to social and environmental factors rather than biological determinants⁷. Leta Stetter Hollingworth, who introduced the concept of "gifted" children to the field, also opposed the idea that motherhood was an instinctive impulse².

The study conducted by psychologist Inge Broverman et al. (1970), evaluating the mental health criteria for men and women adopted by clinicians, revealed that psychologists and psychiatrists made different definitions of "mature, healthy and socially competent" for women and men; it was observed that while they defined men with socially desirable personality traits, they defined women with the undesirable ones⁸.

Lawrence Kohlberg, in his Theory of Moral Development, suggested that men reach stage 4 in moral development, but women can only reach stage 3. Carol Gilligan stated that the basis of Kohlberg's theory was the male group of 84 people he followed for 20 years, and showed his error of overge-

2021

Untitled

Tuval Üzerine Karışık Teknik
Kompozit Malzeme
Mixed Media on Canvas
Composite Material
54 x 46 x 9 cm

gelişimde 4. evreye ulaştığını, ancak kadınların ancak 3. evreye ulaşabildiklerini öne sürmüştür. Carol Gilligan, Kohlberg'in teorisini oluşturan dayanağın 20 yıl boyunca takip ettiği 84 kişilik erkek grubu olduğunu belirterek, buradaki aşırı genelleme hatasını göstermiştir⁸.

APA'nın kurucusu G. Stanley Hall'un görüşleri, o dönemde psikoloji alanında kadına yönelik bakış açısını anlamak açısından ibretlidir. Hall, karma eğitimi "evrensel bir kuralın ihlali" olarak gördüğünü 1906 yılında belirtmiş; "erkeklerdeki bilgi açığının kızlarda eksik" olduğunu, bilim alanında ders almanın erkeklerin "içindeki iyiyi" ortaya çıkarırken kızların "aklını karıştırdığını ve onları çok zorladığını" ifade etmiştir. Ayrıca Hall, kadınların doktorluk mesleği için yetersiz olduklarını da söylemiştir⁹.

Tanı ve Tedavide Cinsiyet Yanlılığı

Amerikan Ulusal Kadın Örgütü'nün (NOW) kurucularından Betty Frieden, "Kadınlığın Gizemi" kitabının 10. yıl dönümü için yazdığı ön sözde (1973) "tanındığı bütün kadınların, kendisi dahil, bir yalan içinde yaşadıklarını ve kadınları tedavi eden, inceleyen doktor ve uzmanların da bu yalanı sürdürdüklerini" ifade etmiştir. Frieden'in bu saptamasını açıklayabilmek için tanı ve terapide/tedavi aşamasında karşılaşılan cinsiyet yanlılığına değinmek gerekmektedir. Klinisyenlerin terapiye gelen kadınlara koydukları teşhislerin de cinsiyetçi bakış açısından etkilenebileceği be-

lirtilmiştir. "Tanıda cinsiyet yanlılığı" denen bu duruma yanlış örneklem seçimi, araştırma sonuçlarının cinsiyete dayalı olarak yanlış yorumlanması, tanı kriterlerinin belirlenmesinde yanlılık gibi hatalar yol açmaktadır¹⁰. Tanıda olduğu kadar tedavide de cinsiyet yanlılığına rastlanmaktadır. Danışanın sorunlarını kalıp yargılarla kavramsallaştırmak (örneğin, bekâr kadın danışanın evlenirse iyileşeceğini düşünmek), danışanla çalışırken cinsiyetçi inançlarını kullanmak (örneğin, kadın için özel hayatın iş yaşamından daha önemli olduğunu düşünmek) cinsiyet yanlılığında karşılaşılan davranışlardır⁸.

Sonuç Olarak...

Günümüzde hâlâ ırkçılık, milliyetçilik, kadın düşmanlığı ve benzeri her türlü fanatizm bu kadar yaygınken, psikoloji bilimini uygulayan kişilerin bütün bu etkilerden yalıtılmış bir zihinle çalışmaları neredeyse imkânsızdır.

Bunun en önemli kanıtlarından biri, Amerikan Psikoloji Birliği'nin (APA) 29 Ekim 2021'de yaptığı özür açıklamasıdır. Psikoloji tarihinde bir dönüm noktası niteliği taşıyan itirafında APA, "sistemik eşitsizliklere katkıda bulunmada suç ortağı olduğunu", "ırkçılık yaparak birçok kişiye zarar verdiğini" ve böylece "topluma fayda sağlama ve yaşamları iyileştirme misyonunu yerine getiremediğini" kabul etmiştir. Benzer bir özür kadınlardan da dilenmesi gerekmektedir.

neralization here⁸. The views of G. Stanley Hall, the founder of APA, are exemplary in terms of understanding the perspective on women in psychology at that time. In 1906, Hall argued that he saw coeducation as a "violation of a universal rule"; he stated that "the hunger for knowledge in boys was lacking in girls" and that taking a course in science brought out the "good" in the boys, while it "confused the girls' minds and pushed them very hard". Hall also claimed that women were inadequate for the profession of medicine⁹.

Gender Bias in Diagnosis and Treatment

In her preface for the 10th anniversary of her book "The Mystery of Femininity" (1973) Betty Frieden, one of the founders of the American National Organization of Women (NOW) wrote that "all the women she knew, including herself, lived in a lie, and that the doctors and specialists who treated and examined women continue this lie". To be able to explain Frieden's observation, it is necessary to address the gender bias encountered in the diagnosis and therapy/treatment phase. It has been argued that clinical diagnosis on women who come to therapy may also be affected by a sexist point of view. This phenomenon known as the "gender bias in diagnosis" may result in wrong sample selection, gender-based misinterpretation of the research findings and bias in the determination of the diagnostic criteria¹⁰. Gender bias is observed during diagnosis as well as during treatment. Conceptualizing the client's problems via

stereotypes (for example, thinking that the single female client will feel better if she gets married), using sexist beliefs when working with the client (for example, thinking that private life is more important for women than work life) are behaviors symptomatic of gender bias⁸.

In conclusion...

While racism, nationalism, misogyny and all kinds of similar fanaticisms are still so widespread, it is almost impossible for individuals practicing psychology to work with a mind isolated from all these influences.

One of the strongest proofs in favor of this argument is the American Psychological Association's (APA) apology statement on October 29, 2021. In a landmark confession in the history of psychology, the APA admitted that it was "complicit in contributing to systemic inequalities" and that it "harmed many through racism" and thus "failed to fulfill its mission of benefiting society and improving lives." Women also deserve a similar apology.

KAYNAKLAR | REFERENCES

- 1 BOYACIOĞLU, İ. (2016). "Dünden Bugüne Türkiye'de Kadına Yönelik Şiddet ve Ulusal Kadın Çalışmaları: Psikolojik Araştırmalara Davet", Türk Psikoloji Yazıları, sayı 19.
- 2 SCHULTZ, D. P. ve SCHULTZ, S. E. (2001). Modern Psikoloji Tarihi (Çev. Yasemin Aslay), İstanbul, Kaknüs Yayınları, 1. Baskı.
- 3 PITTS, C. ve KAWAHARA, D. M. (2017). "Radical Visionaries: Feminist Therapy Pioneers 1970-1975", Women & Therapy, cilt 40, sayı 3, ss. 256-259.
- 4 HORNEY, K. (2020). Kadın Psikolojisi (Çev. Selçuk Budak), İstanbul, Totem Yayınları, 2. baskı.
- 5 ECKARDT, M. H. (1991). "Feminine Psychology Revisited: A Historical Perspective", The American Journal of Psychoanalysis, cilt 51, sayı 3, ss. 235-243.
- 6 KASCHAK, E. (1992). "Engendered Lives: A New Psychology of Women's Experience", (Yayımlanmış doktora tezi), San Jose State University.
- 7 MILAR, K.S. (2005) "Beaking the Silence: Helen Bradford Thompson Woolley", Dalton T.C., Evans R.B. The Life Cycle of Psychological Ideas, Boston, Path in Psychology.
- 8 ELSE-QUEST, N. M. ve HYDE, Janet Shibley. (2021). Kadın Psikolojisi ve Toplumsal Cinsiyet (Çev. Ed. Prof. Dr. Şeyda Türk), Ankara, Nobel Akademik Yayıncılık.
- 9 PERRY, M. J. ve ALBEE, G. W. (1998). "The Deterministic Origins of Sexism", Race, Gender & Class Journal, cilt 5, sayı 3, ss. 122-135.
- 10 HARTUNG, C. M. ve WIDIGER, T. A. (1998). "Gender differences in the diagnosis of mental disorders: Conclusions and controversies of the DSM-IV", Psychological Bulletin, 123³

2021
Untitled
Komposit Malzeme
Composite Material
125 x 46 x 35 cm

Taliban'da Kadının Adı Yok: Kırbaç Ve Silaha Başkaldıran Afgan Kadınlar

No Name For Women In The Taliban:

Afghan Women Revolting Against Whips And Guns

Fevzi Kızılkoyun

Hürriyet Muhabiri, Gazeteci | Hürriyet Reporter, Journalist

Taliban'ın 20 yıl sonra Afganistan'a geri dönmesi, karanlık bir geleceğin beklediği Afgan kadınlarını da dünya gündemine taşıdı. Taliban'ın gelişi ve kurallarının devreye girmesi, ülkede yeni bir hayatın başlangıcı oldu. Kadının adının olmadığı yeni "hayatta" kadınların isyanına, gördükleri şiddete ve alınlarına dayanan ağır silahlara rağmen "isyanlarına" tanıklık ettik. Afgan kadınlarını bekleyen karanlık geleceği anlatmadan önce Afganistan'a yaptığımız macera dolu yolculuktan başlamak isterim...

Taliban ile 38 Saat

Hürriyet Gazetesi adına Afganistan'a doğru yolculuğa başlarken kendimizi büyük bir maceranın içinde bulduk. Türkiye'den Pakistan'a, oradan da 6 saatlik bir kara yolculuğunun ardından Pakistan-Afganistan sınır kapısı Torkham'a geçtik. Toz, toprak içinde, 40 derecelik sıcaklığın altında yaklaşık 3 saatlik bir bekleyişin ardından sınır kapısından geçerek Afganistan'a adım attık. Başkent Kabil'e gitmek için çıktığımız yolculuk 150 kilometre sonra Celalabad kentinde son buldu. Celalabad girişinde aracımız ağır silahlı Taliban güçlerince durduruldu ve beklemeye alındık. Komutanlarının talimatıyla gözaltına alınarak, Taliban karargahına götürüldük. Burada farklı farklı Taliban komutanlarınca, Afganistan büyükelçiliğinde aldığımız vize ve görev yazılarımız yanımda olmasına rağmen sorguya alındık. Gazeteci olduğumuza ikna olduktan sonra ise bizi karargâhta farklı farklı odalara aldılar. Aynı zamanda telefon ve iletişim araçlarımıza el koydular. Geceyi, 4'er kişinin daha kaldığı farklı odalarda geçirdikten sonra sabah tercüman eşliğinde yine

farklı odalarda sorguya alındık. Taliban karargâhında bize göre gözaltında, onlara göre ise "misafir" olarak tutulduktan 38 saat sonra serbest bırakıldık.

Kadının Adı Yok

Kabil'e adım attığımızda ise tüm kenti "Taliban korkusu" sarmıştı. Kabil'in her caddesinde, her sokağında, adım attığımız her yerde karşımıza ağır silahlı Taliban güçleri çıkıyor.

Ülkede yeni bir hayat başlamış, Taliban'ın kuralları devreye girmişti. Taliban şehre ayak bastığı anda "kadının adı" Kabil'den silinmişti.

Kadınlar sokaktan, iş hayatından çekilmiş; ihtiyaçlarını karşılamak için çarşı pazara çıkan az sayıda kadın ise kapanmış, çoğu burka giymeye başlamıştı. Kabil'de birçok sokak ve caddedeki binaların duvarlarındaki rengarenk genç kız ve kadın fotoğrafları karartılıyordu. Başta kadınlar olmak üzere duvarlardaki insan figürlü resim ve fotoğrafların üzeri beyaz boya ile kapatılmaya başlanmıştı. Taliban yönetiminde kadınların hayatı çekilerek eve kapanma zamanı gelmişti. Sinema ve tiyatro salonunun olmadığı, güzellik merkezlerinin mühürlendiği, gelin ile damadın bile ayrı mekânlarda oturduğu, müziğin yasak olduğu düğünler geri gelmişti.

Afgan kadınları, genç kızları, kız çocukları kendilerini bekleyen karanlık bir gelecekle baş başaydı.

The return of the Taliban to Afghanistan after 20 years brought the Afghan women, and the dark future awaiting them, to the world's attention. The arrival of the Taliban and their codes of conduct marked the beginning of a new life in the country. In the so-called new "life" from which the woman is absent, we witnessed the women revolt, a "revolt" that took place despite the violence and the heavy weapons aiming at their foreheads. Before telling you about the dark future awaiting the Afghan women, I would like to share with you the story of our adventurous journey to Afghanistan...

38 Hours with the Taliban

As we embarked on our journey to Afghanistan on behalf of the Hürriyet newspaper, we found ourselves in a big adventure. After our trip from Turkey to Pakistan followed by a 6-hour land journey, we arrived to Torkham, the border gate joining Pakistan and Afghanistan. After waiting for nearly 3 hours in dust and soil under a heat of 40 degrees celsius, we passed through the border gate and entered Afghanistan. Our journey towards the capital city of Kabul ended after 150 kilometers, at the city of Jalalabad. Entering the city, our vehicle was stopped by the heavily armed Taliban forces and we were put on hold. We were taken into custody and brought into the Taliban headquarters following their commanders' orders. There, we were interrogated by various Taliban commanders although we had with us our visas and mission assignment letters that we had taken from the Afghan embassy. Once they were convinced that we were journalists, they took us to separate rooms at the headquarters. They also confiscated our phones and

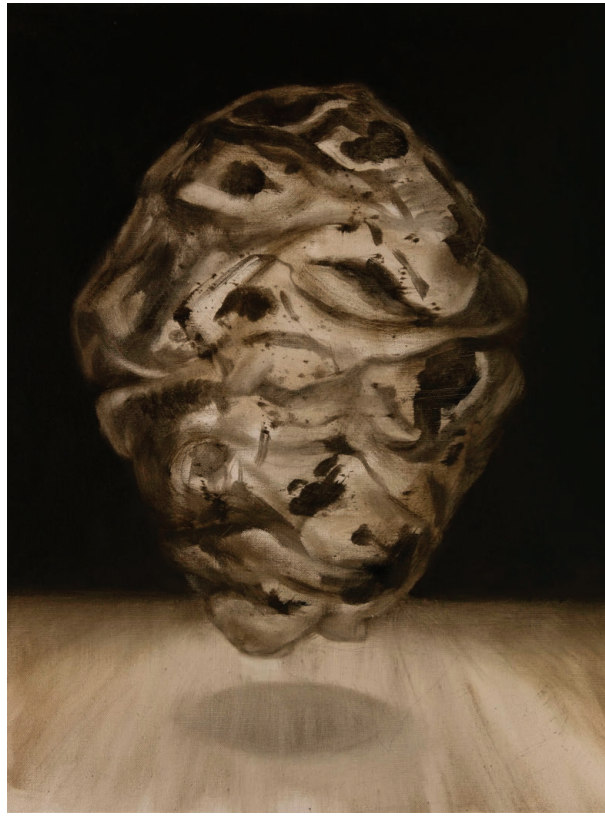
communication devices. After each of us spending the night in a room we shared with four other people, we were interrogated in the morning with the help of an interpreter. We were released after spending 38 hours as detainees according to us, but as "guests" according to them.

The Woman Has No Name

As we set foot in Kabul, the entire city was taken over by the "fear of the Taliban". We came across some heavily armed Taliban forces on every road, every street in every step we took around the city.

Apparently, a new kind of life had begun in the country, and the Taliban law had fully entered into force. The moment the Taliban had set foot in the city, the "name of women" had been erased from Kabul.

Women were withdrawn from the streets and the business life, and the few who went to the bazaar to meet their needs were covered and most of them wore burqas. The colorful images of young girls and women on the walls of the buildings around Kabul's streets and avenues were darkened. Paintings and photographs on the walls featuring human figures and especially women, were being covered with white paint. Under the Taliban rule, it was time for women to withdraw from life and to go home. A life without cinema or theater halls in which beauty centers were sealed, the bride and the groom sat separately in weddings and music was forbidden, were back.

2020, *Tryptic*, Tuval Üzerine Yağlı Boya | Oil on Canvas, 61 x 46 cm

Kabil'de 50 Cesur Kadın

Kabil'de geçirdiğimiz 13 günde, erkeklerin ve çocukların yoğunlukta olduğu çarşı-pazarlarda kadın görmek çok nadir rastlanan bir durumdu. Sokağa çıkan kadınların çoğu burka giyerken, sadece başına eşarp türevleri takanlar veya dışarıya yöresel kıyafetleriyle çıkanlar bir elin parmağını geçmeyecek kadar azdı. İşte böyle bir ortamda Afganistan'da kadınların Taliban'a karşı eylem yapacağını duyunca çok şaşırıldık. Büyük korku ve endişenin hâkim olduğu, herkesin Taliban'dan köşe bucak kaçtığı, evlerine çekildiği bir ortamda kadınların eylem yapacak olması inanılır gibi değildi. Ama 50 cesur Afgan kadını Taliban'a başkaldırıyordu. Saçlarının yarısını açıkta bırakan eşarplar takan, boyunlarına mor şallar bağlayan makyajlı, güneş gözlüklü Afgan kadınlar, ellerinde güllerle pankartlar açıp sloganlar atarak Cumhurbaşkanlığı Sarayı'na yürüyordu.

Başta ABD olmak üzere devletlerin, orduların, askerlerin baş edemediği Taliban'a "50 Cesur Kadın" karşı koyuyordu.

Kırbaçlandılar, Başlarına Silah Dayandı

"Taliban'dan korkmuyoruz" diyerek Taliban'ın eli silahlı adamlarının şaşkın bakışları altında yürüyen kadınlar, "Taliban Taliban, hükümet kadinsiz olmaz, kadın olmazsa sizi ta-

nıymıyoruz"; "Kadınlara laf söyleyemezsiniz, hukuk okuduk, tıp okuduk, iktisat okuduk. Bizi evde tutamazsınız"; "Özgürlüğümüzü haklarımızı, işimizi istiyoruz"; "Tek cinsiyetçi, kadinsiz hükümet olmaz"; "Ölene kadar teslim olmayacağız"; "Kararlıyız, haklarımızı alacağız", "Kadın hakları olmadan meşruiyetiniz olmaz Taliban" sloganları atıyordu. Ve o kadınların önü, ağır silahlı Talibanlar ve onlar tarafından yola yerleştirilen demir bariyerlerle kapandı. Başta biz olmak üzere uluslararası medyanın gözü önünde Taliban'ın ağır silahlı özel birliği olan Bedri 313 ekipleri kadınlara silah doğrulttu ve göz yaşartıcı gaz bombası attı. Kadınları kırbaçlamaya başladı. Kırbaçlanan, yerde sürüklenen, yaralanan ve ağır silahların namluları kendilerine çevrilen kadınlar, "Korkmuyoruz" diyerek haykırıyordu. Bu 50 cesur kadının başkaldırısı gözaltı ile son buldu.

Başta Irak, Suriye, Libya, Azerbaycan'ın Karabağ gibi sayısız savaş bölgesinde görev almış bir gazeteci olarak, gelecekleri çalınan bu kadınların direnişlerinin önünde "büyük bir saygıyla" eğiliyorum.

Afghan women, young girls and female children were left alone in the hands of a dark future waiting for them.

50 Brave Women in Kabul

During the 13 days we spent in Kabul, it was very unlikely to come across women in the bazaars crowded with men and children. While most of the women on the streets wore burqas, only a handful of them wore scarves on their heads or went out in their traditional clothes. We were amazed to hear that women in Afghanistan would react against the Taliban in such an atmosphere. It was unbelievable that women would revolt in an environment dominated by extreme fear and anxiety and where everyone else was fleeing from the Taliban and retreating into their homes. But 50 brave Afghan women were rebelling against them. Wearing scarves leaving half of their hair exposed, purple shawls around their necks, make-up and sunglasses, Afghan women were marching on the Presidential Palace, holding banners and roses, chanting slogans.

"50 Brave Women" were standing against the same Taliban that even entire states, armies and soldiers and especially the USA could not cope with.

They Were Being Whipped, with Guns Against Their Heads

Putting Taliban's armed men into a state of shock, women were marching and chanting "We are not afraid of the Taliban", "Taliban Taliban, the government cannot be without women, we do not recognize you without women"; "You can't say a word to women, we studied law, we studied medicine, we studied economics. You cannot keep us at home"; "We want our freedom, our rights, our job"; "There can't be a single-sex government, no government without women"; "We will not surrender until we die"; "We are determined, we will get our rights" and "You have no legitimacy without women's rights, the Taliban". And they were blocked by the heavily armed Taliban forces and the iron barricades they placed on the roads. Bedri 313, the Taliban's heavily armed special unit, aimed guns at women and threw tear gas canisters at them before the eyes of the international media members including us. They started to whip these women. The women who were whipped, dragged on the ground, injured and with heavy weapons pointed at them, were still screaming "We are not afraid". The revolt of these 50 brave women ended with detention.

As a journalist who has worked in several war zones such as Iraq, Syria, Libya, and Azerbaijan's Karabakh, I bow with "great respect" before the resistance of these women whose future has been stolen from them.

Göçün Kadın Sağlık Ve Psikolojisine Etkileri*

The Effects Of Migration On Women's Health And Psychology*

Dr. Aslı Topal Cevahir
Akademisyen | Academician

"... ne okuyabiliyor ne de yazabiliyorlardı, daha çocukluktan bile çıkmadan kocaya satılıyorlardı. Yani koca, başlık parası ödeyerek karısının kendisine mutlak olarak itaatini satın almış oluyordu. Bu da sonuç olarak, çoğu kadına Almanya'ya göçmek isteyip - istemediğinin hiçbir zaman sorulmadığı anlamına geliyordu. Bu tür kararlar tamamen erkeklerden oluşan aile meclisinde alınıyordu. Satın alınmış gelinler olarak, kendilerinin hiçbir yaptırımı olmaksızın kentlerimize, işletmelerimize geliyorlardı."

(Paczensky, 1978: 7)

Türkiye'den "misafir işçi" alındığı zamanlarda (1960-1980) işçi olarak ya da ailelerinin peşinden Federal Almanya'ya göç eden Türk kadınları, toplumsal kaynaştırma çerçevesinde sağlık bakım hizmetlerine az ya da çok uyum sağlamışlardır. Çeşitli incelemeler, göçmen kadınların sağlık durumları ve yaşam şansları bakımından ihmal edilmiş bir grup oluşturacak düzeyde, belirli sağlık risklerine maruz kalmış ve kalmakta olduklarına işaret ediyor.

Çalışma koşulları, aile yapıları, cinsiyet rolleri, din, dil, engellilik ve eğitim durumu, sağlık ve hastalığı koşullayan etmenler olarak tanımlanabilmek için araştırılmalıdır. Bu çalışma 20. yüzyılın ikinci yarısından beri Almanya'da yaşayan Türkiyeli kadın göçmenlerin sağlık sorunlarının altında yatan nedenleri araştırıyor. İş gücü göçü, diğer adıyla "misafir işçi alımı" hakkındaki araştırmanın odağında asıl olarak, erkeklerin ekonomik ve

politik göçleri var. Bu, "yabancı işçi" imajının sanayi sektörü tarafından belirlenmesi ve bu sektörün "erkek sektörü" (örneğin madencilik) olarak görülmesiyle ilgili bir durum olsa gerek.

Ailenin bir üyesi olarak göç eden kadınlara, kural olarak bağımlı (edilgin) göçmenler diye bakılırken göç konusunda erkeklere bağımsız, etkin bir rol biçiliyordu. Hâlbuki Almanya'ya işçi göçü baştan itibaren görmezden gelinemeyecek bir oranda kadınları kapsıyordu.

1972'de genel göçmen işçilerin %29'u ve Türkiye'den gelen işçilerin de %23'ü kadındı. Türkiye'den Almanya'ya giden kadın işçi sayısı 70'li yılların başlarında arttı. Çünkü endüstri, ucuz iş gücü olarak çok sayıda yabancı işçi kadın arıyordu. Araştırma kapsamında, birinci göçmen işçiler kuşağından 14 kadın göçmen ile söyleşi yapıldı.

"O kara trene bindiğimde benim dünyam karardı! O trene bindiğim an dakikalarca ağladım... Dünyam karardı dedim ya, daha ne diyebilirim. Korku, pişmanlık, özlem o an başladı ve canımı o kadar yaktı ki..." (Söyleşilerden alıntı)

Pek çoğu çocuklarını bırakıp geldi. Yani ayrılık onlar için, suçluluk duygusuyla karışık psikolojik bir baskılanma anlamına geliyordu. Ekonomik zorluklar içinde debelenen

"... they could neither read nor write, they were being sold to husbands even before they reached puberty. In other words, the husband was buying his wife's absolute obedience by paying the dowry. This ultimately meant that most women were never asked whether they wanted to immigrate to Germany. Such decisions were taken by the family council which entirely consisted of men. As purchased brides, they came to our cities and businesses with no power in their hands."

(Paczensky, 1978: 7)

Turkish women who moved to the Federal Germany as workers or following their families during the period in which "guest workers" were being received from Turkey (1960-1980), were more or less adapted to the health care system within the framework of social inclusion. Various studies indicate that immigrant women have been and are still being exposed to certain health risks to the extent that makes them a neglected group in terms of their health status and life chances.

To be defined as factors affecting health and illness, working conditions, family structures, gender roles, religion, language, disability and educational status should be further investigated. This study examines the underlying causes of the health problems of female immigrants from Turkey who have been living in Germany since the second half of the 20th century. The primary focus of the existing literature on labor migration, also known as "guest worker recruitment," is male economic and political migration. This must be partly due

to the fact that the "foreign worker" image is determined by the industrial sector which is regarded as the "male sector" (for example, mining).

Women who migrated as family members were legally considered as dependent (passive) immigrants, while men were assigned an independent, active role in immigration. However, labor migration to Germany involved a number of women that could not be ignored from the beginning.

In 1972, 29% of the overall migrant worker population and 23% of the workers from Turkey were women. The number of female workers who went to Germany from Turkey increased in the early 70s, because the industry demanded a high number of foreign working women for cheap labor. As part of the research, interviews have been conducted with 14 female immigrants from the first generation of migrant workers.

"My world went dark when I got on that black train! When I got on that train, I cried for minutes... I said my world went dark, what more can I say. Fear, regret, longing kicked in at that very moment and it was so painful..." (Interview Excerpt)

Many of them left their children behind. In other words, separation meant psychological repression combined with guilt. Families struggling with the economic difficulties were forgetting about the moral values and sending their

aileler aile ve ahlak kurallarını unutmuyor; kadınlarını ve yetişkin kızlarını kendilerinden önce Almanya'ya gönderiyordu. Gidenler, kocalarını Almanya'ya aldırınca kadar çoğu zaman orada birkaç yıl geçiriyordu. Almanya'da kendilerine bağımsız bir düzen kurabilecekleri umuduyla eşinden ayrılmış, eşi ölmüş veya tek başına yaşayan kadınlardan da gelenler vardı.

Türkiye İş Kurumu'nda (o yıllardaki İş ve İşçi Bulma Kurumu) Federal Almanya'da çalışma izni bekleyen yaklaşık 1 milyon erkek aday kayıtlıydı. Öte yandan Alman işverenler, yoğun olarak ucuz kadın işçi istiyordu. Bu arada Türk erkek ve kadınları, ekonomik sıkıntılar yüzünden aile içindeki geleneksel cinsiyet rollerini değiştirmekte zorlanıyorlardı. Hisashi Yano da şöyle soruyor:

"Geleceğin işçilerinin sağlığını güvenceye almak mı yoksa, asıl Alman toplumunu dışarıdan gelebilecek bulaşıcı hastalıklardan korumak mıydı söz konusu olan?"

Çalışmak için Almanya'ya giden göçmenler, istatistiklere göre "sağlıklı"ydılar. Çünkü sağlık denetiminden başarıyla geçmişlerdi ve Alman sağlık sistemi onların Almanlara göre sözde daha sağlıklı olduklarını kabul ediyordu. Ne var ki incelemeler son yıllarda, genel olarak ama özellikle de göçmenler tarafından, bunalım ve psikosomatik rahatsızlıklarla ilgili olarak daha fazla tıbbi hizmet istendiğinin gözlemlendiğine işaret ediyor. Göçmenler artık bunalımlı ve psikolojik açıdan rahatsız olarak ifade

edilir ve yaftalanır olmuşlardı. Onlar şimdi Almanlardan "daha hasta" mı olmuşlardı!? Bu değişim nasıl açıklanabilirdi?

Göç, insanı hasta mı ediyordu?

"Tabii ki yaşıyoruz, tansiyon gibi rahatsızlıklarım var tabii, bunlar normal, yaşlanmaktan. Ama çoğu sorunun sebebi göç ve sonrasında yaşadıklarım. Beni hasta eden yolculukta trendeki korku. O korku kaldı. Benim için psikolojik bir rahatsızlık bu. Sonra aileden, kardeşlerinden, anandan, babandan ayrı kalmak çok acı, çok... Ayrı kalma acısı, özlem içinde yara açıyor. Problemlerinde yanında olamamaları ayrı acı. Onların hastalıkları, problemleri olur uzaksın ayrı acı. Buradaki yaşam şartları, hep çalış, hep çalış. Stres... Gurbet hasta eder, evet kesinlikle!" (Söyleşilerden alıntı)

Yabancı kadınların içinde bulunduğu durum, iki karmaşık sıkıntıda belirginleşir. Birincisi, genellikle zorlu çalışma yaşamının ve bitmek bilmeyen dağ gibi sıkıntıların getirdiği bedensel yıpranma ile aileden, çocuklardan ayrılma yıllarındaki psikolojik baskılanmalar. İkincisi, hastalıklar, hayal kırıklıkları, ayrılıklar, yakınlarını kaybetme ya da kaybetme tehdidi gibi denge bozucu yaşamsal olaylar karşısında yaşanan tepkiler.

"Her şeyi arkada bırakıp gitmek, ruhsal bir depreme yol açıyor ve insan aradığını bula-

women and adult daughters to Germany before them. Those who left often spent a few years in Germany before they could also transfer their husbands there. There were also women who had separated from their spouses, whose spouses had died, or who were living alone, with the hope of establishing an independent life for themselves in Germany.

Approximately 1 million male candidates waiting for a work permit in the Federal Republic of Germany were registered in the Turkish Employment Agency (The Work and Employment Agency at that time). On the other hand, German employers continued to demand high numbers of cheap female workers. Meanwhile, Turkish men and women were struggling with their changing traditional gender roles in the family due to economic difficulties. Hisashi Yano also asks:

"Was it about securing the health of the future workers, or was it mainly about protecting the German society from contagious diseases that could come from the outside?"

According to the statistics, the immigrants who went to Germany for work were "healthy" as they passed the medical exams successfully, and the German health system considered them healthier than the average German. However, studies indicate that in recent years, there has been a general increase in the demand for medical services related to depression and psychosomatic disorders, but especially among the immigrants. The immigrants were now being described and labeled as depressed and psychologically disturbed. Were

they now "sicker" than the Germans!? How could this change be explained?

Did immigration make people sick?

"Of course we are getting older, I have ailments such as blood pressure, of course, these are normal and due to aging. But most problems are due to immigration and my experiences afterwards. That fear I experienced on the train journey that made me sick. That fear has remained. This is a psychological disorder for me. It is also very painful to be separated from your family, siblings, mother, father... The pain of being separated leaves wounds of nostalgia. The fact that they can't be with us to share our problems is another source of pain. They have illnesses, problems and you are far away, that is yet another source of pain. Living conditions here, always work, always work. Stress... Being homesick makes you sick, yes, definitely!" (Interview Excerpt)

The status of foreign women becomes evident in two complex difficulties. The first is the physical wear and tear caused by the life of hard work and never-ending difficulties, and the psychological pressures experienced during the years of separation from family and children. Second, reactions to the destabilizing life events such as illness, disappointment, separation, loss or threat of loss of the loved ones.

"Leaving everything behind causes a spiritual earthquake and when one

mayınca ruhsal denge tepe taklak oluyor. Ama bunun asıl suçlusu erkekler...” (Söyleşilerden alıntı)

Göç sürecinin ve sonrasında kadının beden ve ruh sağlığına olası negatif etkileri, günümüzdeki göç akımlarında da araştırılmalıdır.

İşçi göçü kapsamında Almanya'ya göç eden kadınların ilerleyen yaşlarda yaşadıkları bedensel ve psikolojik sağlık sorunlarının bir kısmı, göç sürecinin içinde bulunduğu risklere ve göç sonrası zorlu olan yaşam şartlarına bağlanabilir.

Bu zor yaşam şartlarının yanı sıra ırkçılık, dışlanma, dil sorunu, pişmanlık, özlem, entegrasyon zorlukları, sosyal izolasyon gibi faktörler kadınların ruh sağlığını derinden etkileyebiliyor. Peki göç fenomeni, günümüzdeki savaş ülkelerinden Türkiye'ye veya başka ülkelere göç eden kadınların sağlık durumuna nasıl etki ediyor? Hayatlarını kurtarma çabasında olan kadınların beden ve ruh sağlıkları, göç sürecinde ve göçten sonra ne şekilde zarar görüyor?

Göç eden kadının bedeni ve ruh sağlığı erkeğe göre daha şiddetli ve farklı risklere mi maruz kalıyor?

Göç konusu çok geniş ve detaylı bir şekilde araştırılırken, göç eden insanların cinsiyet farklılıklarının göz önüne getirilerek konuya daha ayrıntılı bir şekilde yaklaşılması gerekiyor.

*Bu metin, Dr. Aslı Topal-Cevahir'in "Disiplinlerarası Tartışmalar Işığında Almanya'daki Türkiyeli Kadın Göçmenlerin Sağlık Koşullarının Tarihsel Gelişimi" isimli yazısından alıntılar içermektedir.

cannot find what one is looking for, the spiritual balance is turned upside down. But the main culprit are the men...” (Interview Excerpt)

The possible negative effects of the migration process and its aftermath on women's physical and mental health should also be investigated in today's migration flows.

Some of the physical and psychological health problems of women who migrated to Germany for work can be attributed to the risks associated with the migration process and the difficult living conditions in its aftermath.

In addition to these, factors such as racism, exclusion, language problems, regret, longing, integration difficulties and social isolation can deeply affect women's mental health. So, how does migration affect the health status of women immigrating from today's war countries to Turkey or to other countries? What kind of damage do the migration and its aftermath leave on the physical and mental health of the women trying to save their lives?

Are the physical and mental health of migrant women exposed to more severe and different risks than are men's?

While the subject of migration is being studied in a very broad and detailed way, it is necessary to approach the issue more specifically by taking into account the gender differences in the migrant population.

*This text contains excerpts from Aslı Topal Cevahir's article titled "Historical Development of the Health Conditions of Women Migrants from Turkey in Germany in the Light of Interdisciplinary Discussions".

2021
Untitled
Dökme Demir
Cast Iron
44 x 36 x 27 cm

Reklam Ve Film Sektöründe Kadın Olgusu

The Phenomenon Of Women In The Advertising And Film Industry

Doç. Dr. Can Diker ile Söyleşi | Merve Şişman
Interview with Can Diker, Academician | Merve Şişman

M.Ş.: Reklam dünyasının kadına bakışı zaman içinde nasıl değişti?

C.D.: 1950-1960 yılları arasındaki reklamlarda “kadın olma” olgusunda “annelik ve ev kadınlığı” sıklıkla kullanılan imgelerdir. 1970’lerden itibaren feminist hareketin yükselişi ve kamusal alanda çalışan kadınların sayısının artması ile birlikte, kadına “anne ve eş” olan, arada kalmış, “uzlaşmacı” rolü yüklenir. 1980’li yıllarda “eşitlik” kavramının toplumsal alanda sıklıkla kullanılması reklam endüstrisinin de dikkatini çeker; “iyi anne ve eş” ile “uzlaşmacı kadın” sıfatlarına bir de “modern kadın modeli” olarak “çocuk da yaparım kariyer de” diyen kadın modelleri eklenir.

M.Ş.: Sinema sektöründe “kadın” kavramının evrimi nasıl oldu?

C.D.: Sinema tarihine genel olarak bakacak olursak, 1920’lerde cinselliği ile öne çıkan kadın figürü 1930’larda anneliğe odaklanır ve çocuk üzerindeki ahlaki yükümlülüğü üzerinde durur. Ancak diğer bir taraftan erkek figürü olmadan tek başına yetersiz olacağı da vurgulanır. Kadını, ev alanının konformizmine bağımlı hâle getirmek ve bağımsızlık fikrinden soğutmak için çaba gösterilir. Ataerkil anlatıların vurgusundaki erkekler ise bağımsız olmadıkça “erkek” olamazlar ve konformizme kapılmak gibi bir durumları yoktur. 1940’larda kadınların iyice ötekileştirildiği, insanlıktan uzak bir konuma yerleştirildiği görülür. 1950’lerden itibaren kadın cinselliğinden korkan ataerkil yapının bakış açısı belirgin bir biçimde görünür hâle gelir. Ailenin yetersizleştiğine vurgu yapılır. 1960’larda ise yükselen feminist akımla birlikte bazı yapımcıların kadınlara dair tespit yapmaktan korkmalarından ötürü sadece erkeklerin görüldüğü “buddy” filmleri ortaya çıkar.

Amerikan popüler kültürünün

televizyon aracılığıyla giderek yaygınlaşması sonucunda, kadının kendini eril bakış açısına gönüllü olarak teslim ettiği görülür.

Marilyn Monroe gibi yıldızlar, özellikle erkekler tarafından ön plana çıkarılan kadın figürlere dönüşürler.

Benzer şekilde, erkeklerin idealize ettiği kadın vücudu, kadın mesleği, kısacası kadınlığın tüm hâlleri, seyredilecek haz nesnelere dönüştürülmek suretiyle erkeklerin kontrolüne geçer.

M.Ş.: Görünen o ki geçmişte “güçlü kadın” imgesi sık sık kadın cinselliğinin ön plana çıkarılması ile bağdaştırılmış. Bu durum da son yıllarda değişmeye başladı sanırım. Nasıl değerlendiriyorsunuz?

C.D.: Erkeklerden bile güçlü gözükten kadın karakterlerin gerçek dışı hale gelen durumlarda sürekli seksapellerini ön plana çıkardıkları ve ataerkinin seyir nesnesine dönüştüklerini görüyoruz. Bu durum, “sahte feminizm” tartışmalarını da gün yüzüne çıkardı. 2010’lardan itibaren toplumsal cinsiyet kavramının ve feminist kuramın geniş bir kitle tarafından bilinir hâle gelmesiyle birlikte kadınlar ataerkil bakışa karşı geniş bir zemin kazanmaya başladılar.

M.Ş.: Bu değişim, reklam ve film sektörlerine de yansdı mı?

C.D.: Kadın ve erkek oyuncular arasındaki gelir eşitsizliğinden kadının temsil biçimlerine kadar pek çok konu, artık güçlü bir şekilde tartışılıyor. Özellikle de sektördeki taciz ve te-cavüz olayları artık #MeToo gibi sosyal eylemler sayesinde gündemde farkındalık yaratmaya başladı.

M.S.: How has the image of women changed over time in the advertising industry?

C.D.: In commercials from the period 1950-1960, the images of “motherhood and housewifery” are frequently used in relation to “being a woman”. With the growth of the feminist movement and the increase in the number of women working in the public sphere since the 1970s, the roles of the “mother and wife” and “conciliator” were also assigned to women. The frequent use of the concept of “equality” in the social sphere during the 1980s also drew the attention of the advertising industry. In addition to the titles of “good mother and wife” and “woman the conciliator”, models of “modern women” that say “I can have children and have a career at the same time” are also added to the mix.

M.S.: How did the image of “women” evolve in the movie industry?

C.D.: If we look at the history of cinema, the female figure who came to the fore with her sexuality during the 1920s focused on her motherhood during the 1930s and emphasized her moral obligations towards the child. However, it is also important to note that she was considered insufficient without a male figure. Efforts were directed at making the woman dependent on the conformism of the domestic sphere and mentally distance her from the notion of independence. Men at the center of the patriarchal narratives, on the other hand, cannot be “men” unless they are independent and they are not allowed to accept conformism. We observe that during the 1940s, women were marginalized and given an inhumane position. Starting from the 1950s, the patriarchal structure’s viewpoint marked by fear of female sexuality becomes clearly evident. Emphasis shifted on the inadequacy of the family unit. During the 1960s, some producers’ fear of making statements on women due to the growing impact of the feminist movement, caused them to make “buddy”

films targeting male audiences only.

We also observe that, as a result of the growing impact of the American popular culture thanks to television, women voluntarily surrendered themselves to the masculine point of view.

Stars like Marilyn Monroe become the female figures that are particularly popular among men.

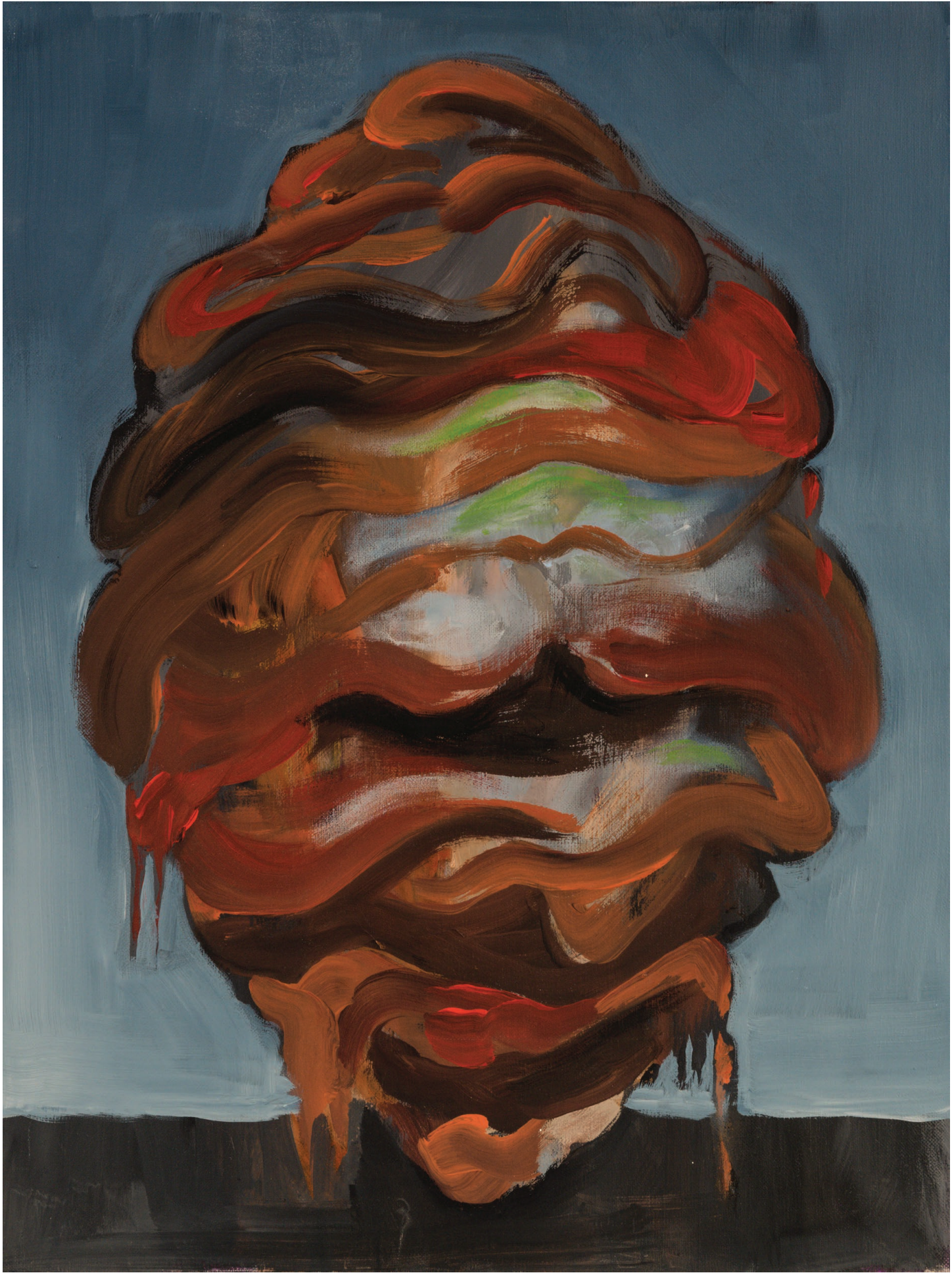
Similarly, the female body as idealized by men, the female profession and all aspects of femininity turn into objects of pleasure for men to watch and control.

M.S.: It seems that in the past, the image of the “strong woman” was often associated with a particular emphasis on female sexuality. I think this situation has begun to change in recent years. What are your thoughts on this subject?

C.D.: We observe that female characters, who seem stronger than men always have their sexualities brought to the fore in unrealistic situations, and they become objects of visual pleasure for the patriarchy. This situation brought the discussions on “pseudo-feminism” to the surface. As more members of the society have become familiar with the concept of gender and feminist theory by the 2010s, women began to gain more ground in their opposition to the patriarchal perspective.

M.S.: Is this change reflected in the advertising and film industries?

C.D.: Various subjects ranging from income inequality between male and female actors to the representation of women are now ardently being discussed. More specifically, awareness on the incidents of harassment and rape in the industry has increased thanks to the impact of social movements such as #MeToo.

2021
Untitled
Tuval Üzerine Karışık Teknik
Mixed Media on Canvas
61 x 46 cm

Cinsiyetçiliğin Dili

The Language Of Sexism

Gazeteci, Yazar Seda Kaya Güler ile Söyleşi | İpek Yeğinsü
Interview with Journalist, Writer Seda Kaya Güler | İpek Yeğinsü

İ.Y.: Dilerseniz önce “cinsiyet” sözcüğünün tanımıyla başlayalım.

S.K.G.: Cinsiyet, bizi kadın veya erkek yapan belli fiziksel veya biyolojik özelliklerdir. Toplumsal cinsiyet ise kültürel ve sosyal olarak belirlenen cinsiyet rollerine karşılık gelir. Yani toplumun kadın ve erkek için uygun bulduğu, toplumsal olarak inşa edilmiş rolleri, davranışları, etkinlikleri ve nitelikleri kasteder. Toplumun kadınlardan ve erkeklerden beklediği birtakım nitelikler ve davranışlar da diyebiliriz. Bunları değiştirmek ve sorgulamak bizim elimizde.

İ.Y.: Deneyimli bir gazeteci olarak, basındaki dil sizce cinsiyetçi mi?

S.K.G.: Ne yazık ki cinsiyetçi bir dil hâkim. Gazetenin birinci sayfasından sonuncu sayfasına kadar tüm haber ve yorumlarda, başlıklardan resim altlarına kadar her yerde “cinsiyetçi” yani “erkeksi” bir bakış açısı gözlemlenebilir. Yaşam biçimi ve tercihi ne olursa olsun her erkeğin kadından üstün olduğuna inanan ve erkeğin kadından üstün kılınmasının toplumun yararına olduğunu iddia eden bir bakış açısıdır bu. Hâliyle dil ve üslup da erkeksidir. Kadınlar için hazırlandığı söylenen ekler ve sayfalarda bile dil erildir. Kadın özne olarak değil, nesne olarak yer alır haberlerde.

Kısacası devlet kurumlarında, meslek kuruluşlarında ve iş dünyasında olduğu gibi medyada da “erkek egemenliği” hüküm sürmektedir.

İ.Y.: Cinsiyetçi dil demişken, günlük yaşamda “bayan” ve “kadın” sözcüklerinin hatalı kullanımı, sık sık karşımıza çıkan bir mesele. Bu konu nasıl gündem hâline geldi? Bu ayırım neden önemli?

S.K.G.: “Kadın”, Türk Dil Kurumu'nun sözlüğünde de tanımlandığı gibi erişkin dişi insan, yani cinsiyet belirten bir sözcük. Bayan ise yalnızca bir hitap şekli ve cinsiyet yerine kullanılamaz “Bayan” diyenler “kadın” kelimesinin kaba olduğunu, daha kibar olduğundan “bayan” demeyi tercih ettiklerini söylüyorlar. Aslında konunun en önemli ve hassas noktası da işte tam burası!

Neden “kadın” yerine “bayan” demeyi kibarlık olarak görüyoruz? Veya görmek istiyoruz? Cinsiyeti tanımlayan bir kelime niye kaba olsun ki?

“Erkek” demekte bir kabalık yoksa “kadın” demekte de olmaz. Aslında ayıp olan “kadın” kelimesinin çağrışımlarını “ayıp” bulup, bir cinsiyeti kibarlaştırmaya çalışarak küçümsemektir. “Bayan”, kadın olmanın ayıp sayıldığı bir anlayışın tercih ettiği bir kelimedir.

İ.Y.: Siz bir gazeteci olarak sektörünüzde geçirdiğiniz yıllar içinde cinsiyetçiliğe maruz kaldınız mı? Kaldıysanız bununla nasıl baş ettiniz?

S.K.G.: Elbette. Kalmadım diyen kadın yalan söylemiş olur. Nasıl ki öğretmenlerin tümünün kadın olduğu bir okulda müdürlük görevi erkeğe verilir veya çalışanlarının yarısından fazlasının kadın olduğu bankacılık sektöründe tepe yönetimde kadınlara rastlanmaz ise medyada da kadınlar yazı işleri masasının dışında tutulur. Kadınlara biçilen roller sekreterlik ve muhabirliktir. Çok zorlarsa şefliğe veya müdürlüğe yükselebilirler. Ama bunun için “erkekler kadar iyi” olduklarını “ispatlamak” zorundadırlar.

Meselenin özü de budur işte: ispatlamak zorunda kalmak!

İ.Y.: If you wish, let us begin with the definition of the words “sex” and “gender”.

S.K.G.: Sex refers to certain physical and biological characteristics that make us men or women. Gender, on the other hand, is defined by the roles that are culturally and socially assigned to us. Here, I mean the socially constructed roles, behaviors, activities and qualities considered appropriate for men or women. We may also describe them as those qualities and behaviors that men or women are expected to manifest. Yet, it is up to us to question them and even change them.

İ.Y.: As an experienced journalist, do you think the language of mass media is sexist?

S.K.G.: Unfortunately, the mass media is dominated by sexist language. We may identify the presence of a “sexist” or “masculine” perspective in all the news and commentaries, from the first to the last page of a newspaper, from the main titles to the image captions. According to this viewpoint, any man is superior to a woman regardless of his lifestyle and preferences, and this is for the society's best interest. Consequently, the language and style are both masculine, even in those pages or inserts supposedly targeting female audiences. Women's presence in the news is that of an object and not a subject.

In short, as in government agencies, professional organizations and the business world, “male domination” exists in mass media as well.

İ.Y.: Speaking of sexist language, in daily life we often come across the problem of two terms, “bayan” (miss / mrs / ms) and “kadın” (woman), being used incorrectly. How has this become such a big

issue? Why is this distinction so important?

S.K.G.: According to the dictionary of the Turkish Language Society, the word “kadın” indicates a sex, and refers to an adult, female human being. “Bayan”, on the other hand, is only a form of address and cannot be used to indicate sex. Those using the word “bayan” argue that “kadın” sounds rude, so they prefer using the more polite version. In fact, this is the most important and sensitive point in the entire debate!

Why do we tend to, or want to regard the use of “bayan” instead of “kadın” as an act of politeness? Why should a word referring to a sex be rude?

If using the word “man” is not rude, using the word “woman” cannot be rude either. What is actually rude is to label the associations of the word “woman” as rude and to belittle a sex by trying to make it sound polite. “Bayan” is a term preferred by those who find shame in being a woman.

İ.Y.: Throughout the years you have spent as a journalist in the media sector, have you ever experienced sexism? If so, how did you handle it?

S.K.G.: Of course. Any woman who says she has not must be a liar. For instance, at a school where all teachers are women, the directorship is given to a man. Or in the banking sector where more than half of the employees are women, you seldom come across women in the top management. Similarly, in the media sector, women are excluded from the editorial office. Their assigned roles are either secretary or reporter. If they push too hard, they might become chiefs or directors. But to be able to do so, they have to “prove” that they are

2020, *Untitled 07*, Tuval Üzerine Yağlı Boya | Oil on Canvas, 50 x 65 cm

Kadınlar hep kendilerini ispatlamak zorunda kalıyorlar. Ben de kendimi çok çalışarak ispatladım.

İ.Y.: Sizce bu alanda koşulları iyileştirmek adına olumlu girişimler de var mı?

S.K.G.: Var; ama hâlâ yavaş ilerliyor. Kadın hareketiyle birlikte medyadaki kadınlar da örgütlenmeye, sorunlarını dile getirmeye ve medyadaki cinsiyetçiliği sorgulamaya başladılar. Kadın genel yayın yönetmeni sayısı hâlâ parmakla gösterilecek kadar az iken, yazı işleri masasında kadınların sayısı artmaya başladı. Yıllar önce bu konular erkek yöneticileri pek ilgilendirmezken, şimdi hassasiyet göstermeye başladıklarını memnuniyetle izliyoruz. Yeterli mi? Değil. Ama en azından sorunun farkına varıldığını söyleyebiliriz. Bu konuda Türkiye Gazeteciler Cemiyeti'nin yaptığı çalışmaları da örnek

gösterebilirim. Hazırladığımız "Toplumsal Cinsiyet Eşitlikçi Haber Kılavuzu" bunlardan biri.

İ.Y.: Bireyler olarak günlük dilde cinsiyetçiliğin önüne geçmek için neler yapabiliriz?

S.K.G.:

Cinsiyetçi ifadeler kullanmaktan vazgeçebiliriz. Örneğin; "adamakıllı" yerine "layığıyla"; "iş kadını" yerine "iş insanı"; "erkek sözü" yerine "söz"; "sözünün eri" yerine "sözüne sadık" diyebiliriz.

"as good as men".

This is the very essence of the problem: to have to prove! Women are always compelled to prove themselves. I too have proven myself by working very hard.

İ.Y.: Do you think there are any successful initiatives aimed at improving the conditions within this realm?

S.K.G.: Yes; but the progress is still too slow. Thanks to the women's movement, women working in mass media have also begun to organize, express their concerns and question the sexism in the sector. Although the number of female editors-in-chief are still very few, the number of women in the editorial offices have begun to increase. In the past, male executives expressed very little interest in this issue, but nowadays we are pleased to see that they have become more sensitive towards it. Is it sufficient? Not really. But this problem has at least been

noticed. As a positive example, I can mention the initiatives of the Turkish Journalists Association which also include our "Gender-Balanced News Guidelines".

İ.Y.: As individuals, what can we do to avoid using a sexist language in everyday life?

S.K.G.:

We may try to stop using some of the old sexist expressions in our language. For instance, we may use "layığıyla" (properly) instead of "adamakıllı" (properly as a man); "iş insanı" (businessperson) instead of "iş kadını" (businesswoman); "söz" (promise) instead of "erkek sözü" (gentleman's promise); "sözüne sadık" (true to his/her word) instead of "sözünün eri" (man of his word).

Şiddetin Çevrim İçi Yüzü: Dijital Şiddet

The Online Face Of Violence: Digital Violence

Canan Bulut Uyanık
Yazar | Writer

İnternetin hayatımıza girmesiyle birlikte, var olan sistem bambaşka bir boyuta ulaştı. Artık her şey mesafeden bağımsız bir şekilde sadece bir tık uzakta ve insanoğlunun parmaklarının ucunda. Faydalarını anlatmak ile bitiremeyeceğimiz bu derya deniz ortamı tıpkı faydası ile bilinen ancak kötüye kullanımı beklenmedik sorunlar yaratabilen diğer her şey gibi tehlikeli yanlarını insan faktörü üzerinden açığa çıkarmaya başladı.

İnternet, başlarda sesleri ve düşünceleri çeşitlendirip eşitliğe katkıda bulunacak tarafsız bir alan olarak sunuldu. Onu “tarafsız alan” olarak adlandırmak, aynı zamanda faaliyetlerini etkileyen veya belirleyen hiçbir ön yargıya sebep olmadığını ima ediyordu. İnternet, en temel özellikleri olarak açıklığı, eşitliği ve bağımsızlığı öne sürüyordu. Ancak gerçek şu ki bu özellikler gerçek dünyada çoğu zaman yerine getirilemiyor. Çağımızın umut vadeden “akıllı çağ” adını almasıyla, insan hayatı her alanda dijitalleşti ve çevrim içi oldu. Bununla birlikte bu akıllı cihazlar çağında, taciz ve istismar için teknolojiyi kullanmak giderek yaygınlaştı.

Yapılan bu zorbalık sonucu dijital şiddet meydana gelir. Bir ilişkinin herhangi bir aşamasında ve her yaşta insanda ortaya çıkabilir; ancak özellikle teknolojiyi daha sık kullanan gençler ve genç yetişkinler arasında yaygındır. Bu tür şiddet psikolojik ve duygusal hasara neden olur, ön yargıyı pekiştirir, itibarı zedeler, ekonomik kayıplara neden olur, çalışma hayatına katılımın önünde engeller oluşturur ve cinsel veya diğer fiziksel şiddet biçimlerine yol açabilir.

Dijital istismara maruz kalan gençlerin %96’sı, partnerleri veya aile bireyleri tarafından psikolojik, fiziksel veya cinsel istismara da maruz kalmaktadır.

Diğer şiddet türleri gibi dijital şiddet de kontrol ile ilgilidir. Bu bağlamda sürekli olarak teknolojiyle çevrili olduğumuz bu dünyada hem çevrim içi hem de çevrim dışı olarak gerçekleştirilecek çeşitli kötüye kullanım biçimlerini iyi anlamak önemlidir. Aşağılayıcı veya tehdit edici mesajları, mesajlaşma uygulamaları veya sosyal medya üzerinden göndermek; kişiyi sosyal medya gönderilerinde küçük düşürmek; incitici gönderilerde veya fotoğraflarda etiketlemek; utanç verici fotoğraflarını yayımlamak, dijital şiddetin temel taşları olan zorbalık ve taciz durumlarıdır. Çevrim içi ortamlarda kişinin kimleri takip edebileceğine veya kimlerle arkadaş olabileceğine karar vermek; kime mesaj gönderebileceğini kontrol etmek; teknoloji aracılığıyla dikkatin sürekli üzerinde olmasını talep etmek; kişinin mesajlara hemen cevap vermediğinde kendini güvensiz hissetmesini sağlayarak onu sahiplenmeye çalışmak ve kontrolünü ele geçirmek de şiddetin bir parçasıdır. Bir diğer dijital şiddet göstergesi, aynı zamanda siber zorbalık türlerinden biri olan çevrim içi ortamlarda güvenliği ihlal etme kavramıdır. Kişiye özel olan parolaların çalınması veya karşı tarafın parolalarının bilinmesi istenmesi; kişinin telefonuna veya bilgisayarına izinsiz bakmak; takip etmek için casus yazılım kullanmak; korkutmak için akıllı ev cihazlarını uzaktan kontrol etmek; sürekli ve anlık olarak konum bildirmesini istemek, çok sık karşılaşılan ve kişiye en büyük zararı veren durumlardır.

Ebeveynlerin ve eğitimcilerin çocuklar ve gençler üzerinde dikkat etmesi gereken durumlardan da bahsedelim. Çevrim içi ortamlarda çokça vakit geçiren bu kitlede özgüven eksikliği, okula devam sorunu, notlarda düşüş ve dikkat dağınıklığı, içe dönme ve asosyalite, kendini beğen-

With the Internet entering our lives, the existing system has reached a completely different scale. Nowadays, everything is only a click away and at the mankind’s fingertips regardless of the distance. But this cosmic environment with countless benefits has also begun to reveal its dangerous aspects based on the human factor, just like everything else with obvious benefits that, once abused, might also cause unexpected problems.

The Internet was initially presented as a neutral space that could enhance diversity and equality. Calling it a “neutral space” also implied that it did not cause prejudices to emerge around its activities. The Internet claimed transparency, equality and independence to be its most fundamental characteristics. But these do not reflect what happens in the real world. In our times with the promising name of “smart age”, human life has become digital and online in every possible aspect. However, in this age of smart devices, the use of technology for harassment and abuse has also become increasingly common.

Digital violence occurs as a result of such bullying. It can occur at any stage of a relationship and among people of any age, but it is particularly common among teenagers and young adults who use technology more frequently. This type of violence causes psychological and emotional damage, reinforces prejudices, damages reputations, causes economic losses, disrupts participation in work life and may lead to sexual or other forms of physical violence.

96% of young people exposed to digital abuse are also exposed to psychological, physical or sexual abuse by their partners or family members.

Like all other forms of violence,

digital violence is also about control. In this context, it is important to understand the various forms of abuse that may occur both online and offline in a world in which we are constantly surrounded with technology. Sending insulting or threatening messages via messaging apps or social media, humiliating individuals via social media posts or tagging them in hurtful posts or photos, posting embarrassing photos are examples of bullying and harassment as the cornerstones of digital violence. Deciding whom a person may follow, be friends with in online environments or who can send them messages, demanding constant attention using technology, trying to take control of someone by making them feel insecure if they do not respond to their messages immediately are also part of such violence. Another form of digital violence is the violation of security in online environments, which is also one of the types of cyberbullying. Stealing or forcefully demanding someone’s passwords, looking at their phone or computer without permission, using spyware to track them, remotely controlling their smart home devices to scare them, requesting a constant and instantaneous location report are very common incidents with the biggest harm on the individuals.

Let us also talk about the situations that parents and educators should pay attention to on behalf of the children and young people. In this group spending a lot of their time online, symptoms of exposure to digital violence include lack of self-confidence, school attendance problems, declining grades and distraction, introversion and asociality, self-hatred, comparing themselves with others, behavioral changes (outbursts of anger, silence, fear and panic attacks, etc.). Another form of digital violence that needs to be mentioned directly affects an individual’s privacy: Sexual coercion with the purpose of alienating the

2021, *Untitled*, Tuval Üzerine Yağlı Boya | Oil on Canvas, 97 x 130 cm

meme, kendini başkalarıyla kıyaslama, davranış değişiklikleri (öfke patlamaları, sessizlik, korku ve panik atakları vb.) gibi durumlar gözlemlenmesi de dijital şiddete maruz kalındığının göstergeleridir. Bahsedilmesi gereken bir diğer durum ise kişinin mahremiyetini etkileyecek; amacı kişiyi toplumdan uzaklaştırmak ve belki de kişinin kendine zarar vermesini sağlamak olan cinsel zorlamadır. Bu zorlama, kişiden rahatsız olduğu müstehcen fotoğraflar, videolar çekmesini veya göndermesini istemek; rızası olmadan kişiye müstehcen fotoğraflar veya videolar göndermek; fotoğrafları veya videoları başkalarıyla paylaşmak; kişinin haberi olmadan fotoğraflarını veya videolarını çekmek gibi eylemler içerir.

Sanal dünyada gerçekleşen saldırılar, gerçek insanların beden ve zihni üzerinde doğrudan bir etkiye sahiptir. Bahsettiğimiz durumlardan herhangi biri ile karşı karşıyaysanız, bunun sizin suçunuz olmadığını bilin. Çevrim içi ve çevrim dışı gizlilik hakkına sahipsiniz. Ayrıca fotoğrafları, sosyal medyayı ve diğer teknolojileri nasıl kullanacağınıza, kimlerle ve ne

sıklıkta iletişim kuracağınıza karar vermek, her şeyden önce ilişkinizde kendinizi güvende ve saygın hissetmek, sizin hakkınız.

Son olarak, kişinin kendini çevrim içi ortamda güvende tutmak için atabileceği adımlara değinelim. Öncelikle güvenliği sağlayarak başlamak gerekir. Kullanılan sosyal ağ profillerine kimlerin erişebileceğini belirlemek için gizlilik ayarlarımızı düzenleyelim. İstismarcıların kişinin çevrim içi yayınladığı her şeyi kaydedip paylaşabileceğini unutmayalım ve paylaşımlarımızı buna göre yapalım. Ayrıca sevdiğimiz dijital istismara maruz kalmamasına da dikkat edelim. Birinin fotoğrafını çevrim içi yayımlamadan veya sosyal medyada konularını etiketlemeden önce daima kendisinden izin alalım. Bu tür bir şiddet ile karşı karşıya kalındığında sakin olmak ve destekleyici kaynaklara erişmek için alternatif yöntemler kullanmak önemlidir. Bu durumlarda ALO 166 İnternet Bilgi İhbar Hattı'nı arayıp nasıl bir durumla karşı karşıya olduğunuzu çekinmeden bildirebilirsiniz. Ayrıca güvendiğiniz bir arkadaşınızdan veya aile üyenizden yardım isteyebilirsiniz.

individual from society or even pushing them to self-harm. It consists of asking the person to take or send obscene photos or videos they are uncomfortable with, sending them obscene photos or videos without their consent or sharing such photos or videos with others, and taking pictures or videos of the person without their consented knowledge.

Attacks taking place in the virtual world have a direct impact on the bodies and minds of individuals in real life. If you experience any of the situations described above, know that it is not your fault. You have the right to privacy both online and offline. It is also your right to decide how you will use your photos, social media and other technologies, with whom and how often you will communicate, and most importantly, it is your right to feel safe and respected in your relationship.

Finally, let us talk about the steps that one can take to keep oneself safe online. First of all, it is necessary to start by taking the basic security measures. Adjust your privacy settings to decide who may access your social network profiles. Do not forget that abusers can save and share anything posted online, so it is important to share content

accordingly. Also be careful not to expose your loved ones to digital abuse. Always ask for permission before posting a photo of someone online or tagging their location on social media. When faced with this type of violence, it is important to remain calm and access supportive resources. Do not hesitate to call the ALO 166 Internet Information Hotline and report the situation you are facing. You may also ask for a trusted friend or family member's help.

Her Şey Dahil

Everything Included

Deniz Durukan
Şair ve Müzik Yazarı | Poet and Music Writer

*madem ki geldin
bunların hepsi senin
her şey dahil mutlu aile paketine
şu masadaki açlık, göğsümdeki ağrı
rüyamaya zehrini bırakan yılan
anlamayıp beni ansızın bıraktığında
ansızın düştüğünde yarın
düştüğünde kadınlar, adamlar
yetkileri varmış gibi bana bakanlar
toplumun kurtları, ufacık bir kıvılcım yeter
kurutabilirsin kökünü uğultunla*

*bak gelişigüzel söylemedim bunu
"biz korkuttukları her şeyiz"
oysa sıyrılıp damsız girebilirsin
insan olmaya, dolan kıvrımına
sonra düzlüğüne o tatlı ışığın
kendini görmeye gelen kim varsa
yalınkat, şaşırmadan, iki değil
uç, belki daha çok
dalında elma görmüştüm
dokunduğumda çiçek fışkınyordu
dokunduğumda düşüyordu maskeler
sen ben ve onlar
hızı sabit kalan ölüyordu*

*şimdi sus ve sor kendine
tüm esnekliğinle
nedir ki insan?
şu ayaklarının dibinde ölmüş olan*

*since you came
all of these are yours
everything is included in the happy family package
this hunger on the table, the pain in my chest
the snake leaving its poison in my dream
once you don't understand me and leave me suddenly
once tomorrow falls suddenly
when women, when men fall
those watching me as if they have the authority
society's wolves, one tiny spark is all it takes
you may eradicate them with your howl*

*look, I didn't say it casually
"we are everything that they have scared"
you may in fact get away and start on your own
to be human, wrap yourself around the curve
then around the flatness of that sweet light
whoever has come to see themselves
plainly, unsurprised, not two
three, or maybe more
I once saw an apple on its branch
flowers bloomed as I touched
masks fell off as I touched
you me and them
whose speed remained constant, died*

*now shut up and ask yourself
with all your flexibility
what is human anyway?*

Teşekkürler

Special Thanks

Ali Kocatepe
Aslı Topal Cevahir
Aydın Teker
Berna Barlas
Can Diker
Canan Bulut Uyanık
Deniz Durukan
Dilara Hadroviç
Ebru Atilla
Fevzi Kızılkoyun
Gizem Atalık
İpek Yeğinsü
Mert Ünsal
Merve Şişman
Nurşen İnal
Pınar Saraçoğlu
Rafet Arslan
Saynur Elmalı
Sebla Kutsal
Seda Kaya Güler

